



Recull de Premsa



PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

"La música és ben bé la meva segona naturalesa" La Vanguardia - Catalán - 16/04/2017	4
[11'ES de la setmana La Vanguardia - Catalán - 16/04/2017	5
Bach tridimensional Segre Catala - 15/04/2017	6
Nueva temporada en el Palau de la Música de Barcelona llena de grandes nombres y batutas. RNE-1 - EL OJO CRITICO - 12/04/2017	7
En Barcelona, el Palau de la Música quiere potenciar las artes plásticas con exposiciones que complementan la oferta musical. TV3 - TN VESPRE - 14/04/2017	8
La banda sonora de l'art La Vanguardia - Catalán - 18/04/2017	9
Hèlsinki d'entre-guerres. PÀGINA 34 La Vanguardia - Catalán - 18/04/2017	11
Jove flauta talentosa La Vanguardia - Catalán - 16/04/2017	12
Una mostra de les Bases de Manresa fixa el paper clau de Domènech i Montaner Regió 7 - 18/04/2017	13
Las bandas sonoras de algunas de las películas más populares de Hollywood sonaron ayer en el Palau de la Música. BTV - BTV NOTICIES MIGDIA - 17/04/2017	14
La Cinema Symphony Orchestra interpreta este domingo en el Palau de la Música una selección de las mejores bandas sonoras de la historia del cine. RNE-4 - EDICIO VESPRE - 13/04/2017	15
El Palau de la Música Catalana acoge hoy la Gran Noche de la Guitarra Española. Cadena Ser - HOY POR HOY CATALUNYA - 17/04/2017	16
Hoy en el Palau de la Música han sonado las bandas sonoras de algunas de las películas más populares de Hollywood, como por ejemplo 'Memorias de África'. BTV - BTV NOTICIES VESPRE - 16/04/2017	17
Música de grandes éxitos del cine esta tarde a las 17:00 horas en el Palau de la Música de Barcelona. BTV - BTV NOTICIES MIGDIA - 16/04/2017	18
La Cinema Symphony Orchestra interpreta bandas sonoras de películas en el Palau de la Música. 8TV - 8 AL DIA Cap de Setmana - 16/04/2017	19
La Barcelona Symphony Orchestra interpreta bandas sonoras de películas esta tarde en el Palau de la Música. Cadena Ser - A VIVIR QUE SON DOS DIAS CATALUNYA - 16/04/2017	20
El Barcelona Guitar Trio actúa esta noche en el Palau de la Música en un homenaje a Paco de Lucía.	21

Esta noche, en el Palau de la Música se rinde hoy homenaje a Queen con el espectáculo 'Queen Tribute'. Cadena Ser - EL BALCO - 14/04/2017	22
En el Palau de la Música se ha hecho hoy un doble concierto con obras como Carmina Burana y la 9ª Sinfonía de Beethoven interpretadas por la orquesta sinfónica de Ucrania. 8TV - 8 AL DIA - 14/04/2017	23
Concierto de la Orquesta Sinfónica y Coro estatal Ucranianno en el Palau de la Música Catalana. Cadena Ser - HOY POR HOY CATALUNYA - 14/04/2017	24
Concierto de Queeny en el Palau de la Música de Barcelona. Cadena Ser - HOY POR HOY CATALUNYA - 14/04/2017	25
El PDeCAT rechaza un nuevo JxSíy resucita el fantasma del «tripartito» La Razón Cataluña - 18/04/2017	26
“El projecte de Colau neix reactiu i titubeja sobre l'estat propi” El Punt Avui - 17/04/2017	27
Ja no és el que era El Punt Avui - 17/04/2017	31
Contrapunt El Periódico de Catalunya - Catalán - 17/04/2017	32
CDC usó una «caja única» con sus fundaciones durante años El Mundo - 15/04/2017	33
Mas arrossega la resta La Vanguardia - Catalán - 16/04/2017	34
Un tesorero de CDC niega comisiones ilegales pese a otros testigos La Razón Cataluña - 16/04/2017	35
El pas pels jutjats Ara - 16/04/2017	36
Pujol, des de l'ostracisme El Punt Avui - 15/04/2017	37
La dignitat i la paraula Ara - 15/04/2017	39
10 + 10 idees per Setmana Santa a Barcelona El Periódico de Catalunya - Catalán - 15/04/2017	40
Escuer diu que va rebre diners de Millet per a CiU un sol cop i que creia que eren seus El 9 Nou Valles Oriental - 14/04/2017	43
El fill gran de Jordi Pujol va evadir 14 milions quan ja l'investigaven Segre Catala - 13/04/2017	44



MARICEL CHAVARRÍA
Barcelona

El seu cognom no ha estat ni un problema ni un avantatge en la seva carrera, diu el nebot del mestre Zubin Mehta. Amb el seu calat artístic i un timbre vocal melós n'hi va haver prou per convèncer propis i estranys del seu paper al món de la música quan fa dues dècades va fer la seva inesperada aparició com a contratenor. Bejun Mehta (Laurinburg, Carolina del Nord, 1968) és una bèstia escènica que atrapa no només en la interpretació d'obres barroques i clàssiques, sinó en les seves compromeses i magnes incursions a la música contemporània. George Benjamin li escriu òperes... com a un Farinelli del segle XXI. I encara que Philippe Jaroussky li duu avantatge mediàtic al mercat espanyol o Franco Fagioli l'avança amb un segell discogràfic potent, allà on Mehta va, venç i convenç. El Teatro Real ha gaudit d'ell aquests dies amb la *Rodelinda*, de Händel, que d'aquí un parell d'anys arribarà al Liceu. I el cantant inicia ara una minigira per Espanya amb un programa en què explora la cantata com a forma "i no com a gènere religiós, perquè també n'hi havia seculars", recorda. El 23, a l'Auditorio Nacional; el 24 debuta al Palau de la Música, i el 27 va a Oviedo. Händel, Vivaldi i Bach al faristol de la fidedigna Akademie für Alte Musik Berlin. Un afable Bejun respon al telèfon des de Berlín.

La seva veu sona temptadora i greu per ser un contratenor...
Es que avui no he parlat gaire...

Vostè va ser soprano de nen i després va creure que era baríton un temps. Una veu camaleònica?

La meua carrera com a soprano va començar als sis anys i va acabar als 16, quan em va canviar la veu. Aleshores vaig parar un temps, vaig investigar i em vaig reiniciar com a baríton, però era un registre erroni per a mi, no feia servir bé la veu. No vaig planejar mai ser contratenor però alguna cosa no funcionava com a baríton. Així que vaig tornar a parar i gradualment em vaig anar redescobrint.

Quin paper tenen els professors en aquests casos?

La veritat és que ho vaig descobrir

“La música és ben bé la meua segona naturalesa”

Bejun Mehta, contratenor, debuta al Palau amb un programa de cantates



MOJUNA VISUALS

Mehta ha triomfat amb *Rodelinda* al Real, l'òpera de Händel que vindrà al Liceu el 2019

pel meu compte. Tenia sentit que fes servir els exercicis que feia senten soprano i així va ser com vaig anar reconstruint la veu durant tres mesos. Tot sol. Quan vaig veure que allò tenia entitat els hi vaig mostrar a alguns professors i ràpidament ho van donar per bo. La primera feina va arribar de seguida.

I durant la seva etapa de baríton tenia mestres?

Sí, i molt bons, però l'instrument era l'equivocat. Ara fa temps que no rebo cap lliçó. Et donen eines que després tu fas servir pel teu compte.

Va començar tard en un registre de curt recorregut. Quant creu que li queda de carrera?

Entre deu o quinze anys més. Però

ara he començat a dirigir un altre cop i potser d'aquí deu anys podré fer una transició fàcil, perquè estic totalment fascinat per la música, el teatre, l'òpera, els textos, les lletres... no em puc imaginar retirat. No hi ha final per a les arts i la música. El meu pare, pianista, continua practicant cada dia i fent concerts als 83 anys. I em sembla el més sa.

És una benedicció venir d'una família de músics? Quin paper ha tingut el seu oncle en la seva carrera?

El meu oncle no ha estat cap influència directa a la meua carrera, perquè els nostres repertoris són totalment diferents i a més no ens movem en els mateixos cercles. Vaig

tenir sort i vaig aconseguir l'èxit pel meu compte, molt ràpidament. Però el gran avantatge de tenir una família com la meua és que ningú no et dirà mai que les arts són una mala idea. Tinc amics les famílies dels quals no ho van entendre. I jo li estic molt agraït al meu pare, que em va ensenyar teoria i musicologia de ben petit. Vaig aprendre molt d'hora a relacionar-me amb la música, per mi és ben bé una segona naturalesa, em resulta fàcil. Tant que de vegades soc impacient amb els altres, em pregunto per què no ho capten tot més ràpidament, és un dels meus defectes.

Va néixer i va créixer als Estats Units, però va estudiar literatura

alemanya. Per què?

Perquè suposo que inconscientment intuïa que la meua carrera acabaria en les arts, i Alemanya és essencial en la música clàssica.

Sí que és intuïció.

No soc gaire d'astrologia, però els càncer som així, intuïtius, emotius, casolans...

Si pogués preguntar alguna cosa al castrato Farinelli, què seria?

Li demanaria si és veritat el que diu la llegenda que el seu personatge era tan extraordinari que va superar les convencions dels sexes. És interessant com el moviment transgènere ha portat a la societat una mescla de gèneres que durant segles havia estat qüestió de l'òpera.

Compositors del seu temps es-

ESTIRP FAMILIAR

“El meu oncle Zubin no ha restat ni sumat en la meua carrera, l'èxit em va arribar molt ràpid”

LA VEU TRANSGÈNERE

“El moviment trans ha dut a la societat una cosa que durant segles era un afer de l'òpera”

criuen per a vostè. George Benjamin li va fer *Dream of the song*. És conscient de sort que té?

Tinc molta sort. Des que li vaig estrenar *Written on skin*, en George viu de manera molt íntima la meua veu, el que faig, qui soc com a persona... Crec que és molt important que existeixi aquesta mirada sobre el contratenor, que se'l vegi com una veu i no només com algú que fa barroc. És una veu i pot ser el que vulgui, per a un nou repertori.

Arrels índies, bressol als Estats Units, professió europea... Se sent un americà?

No sé com respondre. El pare era molt europeu, i ell i la mare, americana, es van conèixer a Viena. Durant anys he intentat unir els dos mons. A Nova York és on més feliç em sento, però ara amb Trump... ja no reconec aquest país. Ja sigui amb Trump o Obama, me n'alegro de ser tant europeu com americà. ●



CITES de la setmana

Música

ESTEBAN LINÉS



UNA VEU QUE FASCINA. Tot i que es va donar a conèixer per acompanyar vocalment Damien Rice, Lisa Hannigan ja ha fet una carrera en solitari admirable. Ara ve a presentar *At swim*, el tercer i exquisit àlbum. 18/IV. APOLO. 20 HORES

SOUL QUE ENGANXA. Dels Dap-Kings de Sharon Jones hi ha molt per triar, com Binky Griptite, tan infal·lible a la veu com a la guitarra. El cicle Caprichos de Apolo el porta acompanyat aquesta vegada dels madrilenys The Silverback. 19/IV. LA [2] DE APOLO. 20 HORES

INSOLITA BRASS BAND. La formació de metalls austríaca Mnozil Brass comença a Barcelona la seva nova gira, on presenten l'insòlit *Cirque*, el seu nou espectacle on tornen a combinar música amb l'humor negre i les paròdies gestuals. 19/IV. BARTS. 21 HORES

FASCINANT CREPÚSCULO. L'iconoclasta artista Joe Crepúsculo mostra el seu recent *Disco duro*, amb una insòlita tema de músics com Aaron Rux, Sergio Sverper i Tomasito. 20/IV. APOLO. 20 HORES

AMB EL LA SORPRESA ESTÀ ASSEGURADA. Dotat per a la melodia, expert en el que és inesperat i amb un sentit de l'humor força peculiar, Joan Colomo és per damunt de tot un creador tan versàtil com brillant. Proposa de delectar el públic amb el seu últim disc, *Sistema*, dins del festival Guitar Ben. 20/IV. BARTS. 21.30 HORES

PIONER DE L'ESCOLA SUECA. Jay Jay Johansson és indiscutible referència de l'actual escena sueca. Ara que fa vint anys del llançament del seu primer àlbum, *Whiskey*, torna per recrear-lo dins del Festival del Mil·lenni. 22/IV. LA [2] DE APOLO. 20 HORES

Clàssica

MARICEL CHAVARRÍA



AL CLAVECÍ, BENJAMIN ALLARD. El Palau el va convidar a executar en temporades successives l'obra de Bach per a teclat sol. Quatre anys després d'iniciar el rept, Barcelona ha descobert Benjamin Allard un dels més grans traductors de Bach. El clavecinista i organista francès, que aconsegueix simplificar les complexes fugues descomposant-ne les diferents veus, interpretarà *L'art de la fuga BWV 1080*, el gran testament sobre contrapunt. 19/IV. PALAU DE LA MÚSICA. 20.30 H

SABINE MEYER ES DEIXA CONVIDAR. La musa del clarinet, que no venia a Barcelona com a solista des del 1989, aquesta setmana serà a la ciutat amb l'Orquestra Camera Musicæ. Convidada d'excepció al cinquè dels concerts que fa la formació tarragonina al Palau, l'artista alemanya celebrarà el Sant Jordi amb la pulcritud i la bellesa del *Concert per a clarinet*, de Mozart. Com-

pleta el programa la *Serenata per a orquestra de cordes*, de Txaikovski. 23/IV. PALAU DE LA MÚSICA. 18 H

IRROMP L'EMERGENT BARCELONA MUSIC FESTIVAL. L'Auditori reuneix els millors músics del futur en sis dies i 18 concerts. L'OBC, la Jonc, Joventuts Musicals, l'Esmuc, el Conservatori del Liceu, el Taller de Músics o ECHO participen d'aquesta aposta pel talent jove, d'aquí i del món. La Jonc convidarà el multiinstrumentista Serguei Malov; Jonathan Brown, del Quartet Casals, comissionarà un dia dedicat a quartets, amb l'Armida, el Novus String o el Dàlia; la Banda Municipal convidarà dos solistes, el violoncel·lista Oscar Alabau, que ha debutat al Wigmore Hall, i el trombó Peter Moore, el més jove que ha entrat mai a la London Symphony. I l'OBC, dirigida per Lawrence Foster, portarà al pre-coç violoncel·l d'Aurelien Pascal i la violinista holandesa Rosanne Philippen. DEL 18 AL 23/IV. L'AUDITORI



DÉESSES ET DÉMONES

21/IV. AUDITORI SANT CUGAT
22/IV. C. CULTURAL TERRASSA

Dues estrelles de la dansa s'uneixen en una creació inspirada en les mitologies clàssiques: *Déeses et démons*. L'eclectica granadina Blanca Li i la sublim ballarina principal del Bolshoi Maria Alexandrova exploren juntes les respectives personalitats. I, encara que tenen recorreguts molt diferents –l'una en un ventall que va de la cultura àrab andalusina i la dansa clàssica fins al hip-hop, i, l'altra, formada acadèmicament a Moscou–, aquí entren en un terreny harmònic però també violent. Són 12 seqüències d'un potent lirisme en les quals totes dues encarnen les figures mitològiques i totèmiques. Sant Cugat i Terrassa acullen dues de les quatre úniques funcions que fan a Espanya.



VINCENT PONTET

Teatre

JUSTO BARRANCO



BRECHT AMB LOVE OF LESBIAN. Carme Portaceli estrena dimarts una proposta atrevida al Club Capitol. Un gran clàssic del segle XX, el *Galileu* de Brecht, en una versió convenientment abreujada, ambientada en l'actualitat –*reality shows* inclosos– i amb música de Love of Lesbian, que parlen molt d'astres a les seves cançons. La vida d'un científic que va canviar la nostra percepció del món i la seva negació de les seves troballes per sobreviure en una obra sobre el poder i el progrés en què Galileu és... Laura Aubert. CLUB CAPITOL. DEL 18/IV AL 21/V

BROSSA, MAGRITTE I HERMANN BONNIN. La Seca-Espai Brossa recupera una obra del poeta que dona nom al teatre. Hermann Bonnin dirigeix Angels Bassas, Abel Folk i Alex Casanovas a *Diumenge*, una comèdia amb referents surrealistes com Magritte, ambientada a la Barcelona dels anys se-

xanta, en plena dictadura, amb Franco inaugurant pantans. Història d'un matrimoni de la burgesia catalana que estueja a la Costa Brava, la història d'un marit malaltís i permanentment empastillat per la seva dona amb qui coqueteja un amic impertinent. LA SECA. DEL 19/IV AL 21/V

HISTÒRIA DE CORS TRENCATS. Va aconseguir un enorme èxit l'any passat a la Sala Atrium i ara aterra a La Villarroel. És *Broken heart story*, una obra de la finlandesa Saara Turunen amb actors catalans: Pepo Blasco, Vero Cendoya, Patricia Mendoza, David Menéndez, Carmela Poch i Carla Torres. Junts donen vida a un fascinant univers poètic que parla de l'art i l'amor, sobre les pressions que experimenta una artista que intenta combinar el paper de dona independent amb la vida familiar. Una escriptora amb bigoti i una dona exuberant àvida d'amor. VILLARROEL. DEL 19/IV AL 21/V

Art

JOSEP PLAYÀ MASET



TORNA ART LIBRIS. Coincidint amb la diada de Sant Jordi se celebra la VIII fira internacional d'edició contemporània Art Libris al centre Arts Santa Mònica de la Rambla de Barcelona amb la presència de 70 expositors. Dins dels actes de la mateixa fira se celebrarà el IV simposi sobre llibres d'artista, hi haurà els ja tradicionals Speakers' Corner, es donarà a conèixer el tercer volum de la col·lecció a càrrec de l'artista Javier Peñafiel i es presentarà el projecte convidat: Fun Fan Fest. La fira coincideix amb l'exposició *Llegible-visible. Entre el fotograma i la pàgina*, comisariada per Mel Dávila, també a Santa Mònica. DIES 21 AL 23/IV DE 12 A 21 H.

EL LLEGAT DE MILLARES. La Galeria Mayoral de Barcelona presenta una de les exposicions més importants de Millares en un espai privat *Millares. Constraint points no*

murs reuneix 17 xarpelleres datades entre el 1957 i el 1972, l'últim període i el més reconegut d'aquest artista. El llegat de l'artista d'origen canari Manolo Millares (1926-1972), fundador del grup El Paso, és una reflexió sobre la brutalitat humana. L'exposició ha estat comisariada per Alfonso de la Torre i Elena Sorokina i ha tingut la col·laboració de la vidua de l'artista, Elvireta Escobio. DEL 21/IV AL 25/VII. C/ CONSELL DE CENT, 286

ACTIVITAT TEMPLÀRIA. El Museu d'Història de Catalunya presenta *Templers. Guerra i religió a l'Europa de les croades*, una bona ocasió per conèixer què va significar aquest orde religiós i la rellevància que va tenir fins a la seva extinció. S'exposen pintures murals procedents de Santa Maria de Gardeny (Lleida) i de l'església de Sant Martí de Puigregit, que surten per primera vegada. Els dies 16, 22 i 29, a les 12 h, hi haurà visita guiada a l'exposició. DIES 16 AL 22/IV



JOSEP GRAU

críticademúsica

PERE PENA



Bach tridimensional

René Jacobs fa un Bach valent, radical, escultòric, tridimensional, amb dos orquestres i dos cors que es peguen, s'abracen, s'insulten, s'estimen, amb músics que posen tota la carn a la graella menys la de la demagògia i la de la pedanteria, amb violinistes i violistes i flautistes i oboïstes que toquen dempeus i ballen no per postureig, sinó perquè és impossible que tocant a una tal intensitat no t'acompanyi el cos, amb una expressivitat tan en el límit que els cantants no es troben amb la corda i un tenor s'equivoca d'entrada i a un violí li cau l'arquet, i tot això no són defectes, sinó la guinda, perquè quan es toca tan rematadament bé la imperfecció

és el cim, amb una soprano que canta un solo sobrenatural i el públic de damunt de l'escenari s'aboca per veure la miraculosa flauta i els enigmàtics oboès *da caccia* que la porten en sopols, i s'aboca tant que al·lucines que no caigui i fins i tot dubtes que Newton tingui raó... Jacobs forma part del selecte grup de músics d'elit que continuen en plena forma passats els setanta. A aquesta edat, la música té una altra llum. Després de respectar Bach durant cinquanta anys, d'admirar-lo durant quaranta, d'estimar-lo durant trenta, traspasa la música i li parla de tu a tu. Ho fa des de la veneració més profunda, perquè sap que necessitaria mil anys més per entendre'n

la misteriosa energia. Jacobs penetra a la frontera insondable que separa la vida de la mort. S'endinsa allà on l'ésser humà no pot arribar. Per això està reservada a tan pocs, la plenitud bachiana, aquesta que ens permet somiar que al final del camí ens espera la misericòrdia.

És impossible ser ateu perquè existeix Bach.

BACH

Obra: *La Passió segons sant Mateu*. Versió de **René Jacobs**.

Sala: Palau de la Música.

Data: 10 d'abril.





Nueva temporada en el Palau de la Música de Barcelona llena de grandes nombres y batutas.

Nueva temporada en el Palau de la Música de Barcelona llena de grandes nombres y batutas. En total, 113 conciertos programados centrados en la calidad y en la excelencia. Quieren dejar atrás el caso Palau. Una de las obras está basada en el asesinato de un joven homosexual.



En Barcelona, el Palau de la Música quiere potenciar las artes plásticas con exposiciones que complementan la oferta musical.

En Barcelona, el Palau de la Música quiere potenciar las artes plásticas con exposiciones que complementan la oferta musical. Estos días se pueden ver las obras de Kiki Smith. DECL. Victor García, director adjunto Palau de la Música;

18 Abril, 2017

Quina música escolten els artistes

La banda sonora de l'art

Miró s'inspirava en Vivaldi però Jonas Kaufmann no renega de Dire Straits

MARICEL CHAVARRÍA
 Barcelona

Se sabia que a Manuel de Falla li encantava la Niña de los Peines, però no deixa de xocar que entre tanta *Mort de l'escola* i tanta *Missa Papae Marcelli*, de Palestrina, totes dues per l'Orfeó Català, l'autor d'*Amor brujo* escoltés *Honolulu moon*, pels Revelers.

La radiografia dels grans mestres de l'art també es dibuixa a través de les seves preferències musicals. Joan Miró, per exemple, era un fan de les sonates per a violí i clavecí de Bach interpretades per Lars Freyden i Gustav Leonhardt i dels concerts per a violí de Vivaldi, que eren una bona font d'inspiració. I, alhora, Piet Mondrian, per parlar d'un artista coetani, era un boig del foxtrot, i es decantava per Mae West i l'Orquestra de Paul Whiteman, o per Duke Ellington i la de Nat Gonella.

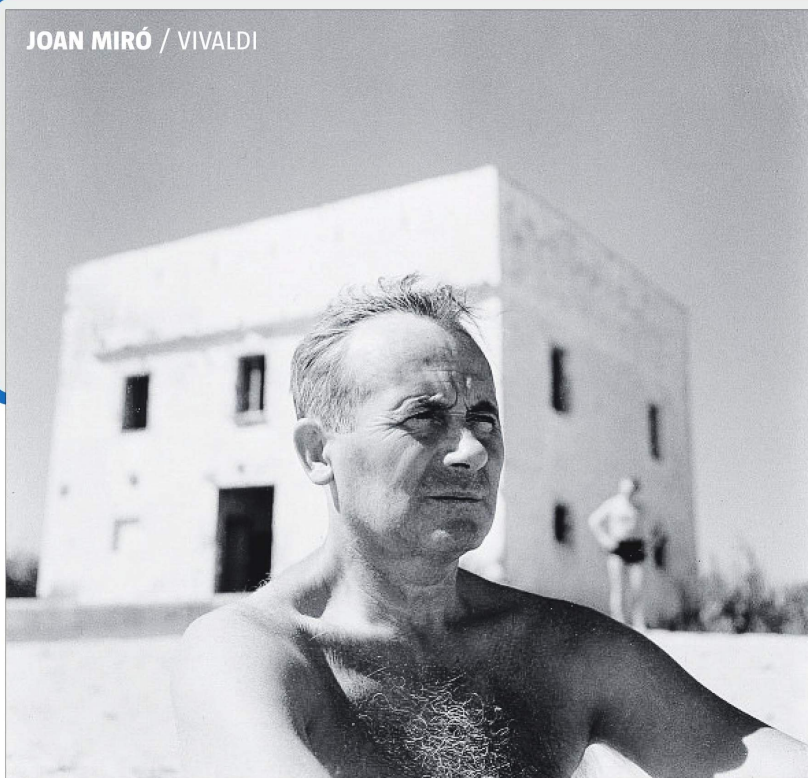
Són dades que s'ha encarregat de recopilar el director artístic adjunt del Palau de la Música, Víctor García de Gomar, i que ara surten a la llum en un llibre titulat *Y tú, ¿qué escuchas? La música preferida de los grandes artistas* (Huygens). De Gomar ha consultat més de 1.200 artistes de manera directa, i, en el cas dels que són morts, ha tingut el testimoni dels familiars, assistents, agents...

Plácido Domingo o Montserrat Caballé –la diva escull com a favorsits *La valquiria* cantada per Birgit Nilsson i *La sonnambula* gravada per Maria Callas– són algunes de les personalitats de l'univers vocal que apareixen a l'enquesta, així com Anna Netrebko –li encanten Justin Bieber, Lady Gaga i Elton John– i Jonas Kaufmann, per citar els més mediàtics.

Aquest últim confessa que, a part de la seva devoció per Wagner –*L'anell del nibelung* dirigit per Karajan i *Parsifal* per Nappertsbusch–, i a banda d'una llarga llista que inclou *La cançó de la terra* de Mahler i un clàssic com és el *Concert de violoncel* d'Elgar amb Jacqueline du Pré, li encanten els Dire Straits i el seu *Money for nothing*. Així com Domenico Modugno i els Beatles.

"En una societat que expulsa la diferència per intentar igualar tot hom, aquest llibre dona veu a la singularitat. No hi ha cap llista igual", assenyala l'autor. El volum serà aquesta setmana a les llibreries i García de Gomar firmarà exem-

JOAN MIRÓ / VIVALDI



ALGUNES SORPRESES

Pablo Heras Casado. El director d'orquestra granadí inclou entre la seva selecció de discos favorits el *Bohemian rhapsody* de Queen

Matthias Goerne. L'exigent bariton alemany assenyala entre els seus imprescindibles *My favorite songs* de Chet Baker

Loeonard Bernstein. El magne compositor no només s'enduria a una illa deserta Lotte Lenya cantant Kurt Weill o *The new baby* per Danny Kaye, sinó *Flowers of India* de Ravi Shankar, així com *Ragas and dances*

Hèctor Parra. El compositor barceloní es deixa per *Atom heart mother* de Pink Floyd, *Sunrise* de Norah Jones i *Heartbreak hotel* de Presley

Bryn Terfel. També el bariton gal·lès inclou Elvis Presley (*Return to Sender*), així com Lionel Ritchie (*Hello*), Sting (*Englishman in New York*) i Frank Sinatra (*One for my baby*)

Bill Gates. El multimilionari del sector informàtic apareix a l'enquesta d'*Y tú, ¿qué escuchas?* apostant per *Under pressure*, per Queen & David Bowie; *Are you experienced* de Jimi Hendrix; *One*, d'U2, i *Two of us* de The Beatles

Stephen Hawking. El físic situa al final de la llista de les seves preferències un himne gairebé personal... *Non, je ne regrette rien*, per Edith Piaf



LEONHARD FOEGER / REUTERS

ANNE S. MUTTER
M. JACKSON

plars per Sant Jordi (estand del Liceu, 12 h i 18 h).

El director artístic del Palau esperava dedicar uns quants mesos a aquest projecte, però al final han estat tres anys. La idea va sorgir arran d'un article que va publicar a la *Revista Musical Catalana* en què es referia a prescripcions d'aquest tipus explicant les motivacions de cada disc. "Aleshores em vaig adonar que la llista en si diu moltes coses sense necessitat de justificar-les –apunta–. I, com que hi ha llibres que de manera subjectiva formen una guia amb puntuació per a cada disc, jo, que soc consumidor d'aquests productes, vaig pensar que tenia sentit donar la paraula als artistes i que a



18 Abril, 2017

partir de les seves preferències sorgís una llista”.

Cada persona consultada havia d'escollir un mínim de tres discos, però n'hi va haver que en van escollir només un –Arvo Pärt diu que a una illa deserta no se n'enduria cap, “gaudiria del silenci”– i n'hi va haver que van fer una llista llarguíssima, com Barenboim i Louise Bourgeois. L'heroïna de l'art feminista va indicar, a més a més, que en el seu cas o es publicava tot o no es publicava res. Però, en fi, entre aquest tot

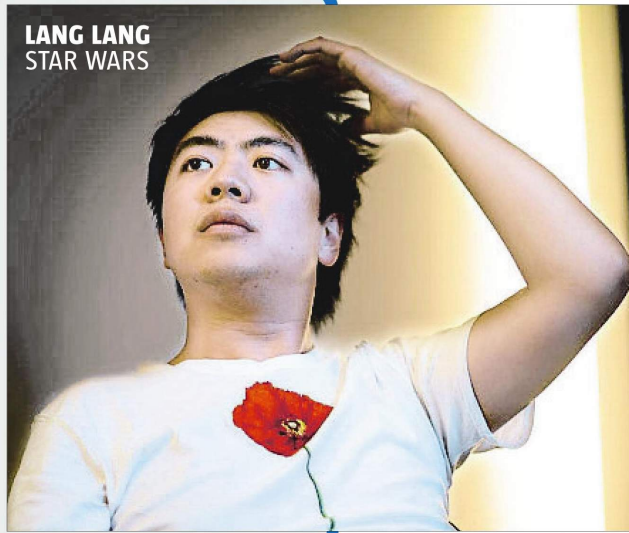
‘Y TÚ, ¿QUÉ ESCUCHAS?’

Víctor García de Gomar recopila en un llibre les preferències de més de 1.200 artistes

cal citar un disc del segell Reprise amb Charles Aznavour i l'Orquestra de Paul Mauriat; el vinil *Fado*, d'Amália Rodrigues, i un històric com *Sixteen sultry songs*, de Mae West.

La fórmula d'aquest llibre, és a dir, la *setlist* particular de coneguts artistes, és una cosa que s'ha donat profusament en el món del pop. I, en canvi, els artistes de la clàssica, i sobretot els grans artistes visuals com els que apareixen aquí, anaven endarrerits en aquest sentit. El llibre de García de Gomar, que funciona per ordre alfabètic i té, a més a més, retrats són il·lustracions del pare de l'autor, García Cros, té vocació de recopilació testamentària de diverses generacions. D'algun manera, fixa un nou cànon dels

LANG LANG
STAR WARS



XAVIER CERVERA



SUNSET BOULEVARD / GETTY

Però també hi ha curiositats entre les preferències musical dels artistes visuals, com aquest *I'm Thru' with love*, de Marilyn Monroe, que David Hockney s'enduria a una illa deserta (amb Wagner, Ravel, Mozart, Bartók, Stravinski...). I el tema *Big yellow taxi*, de Joni Mitchell, que destaca Damien Hirst, a qui també li agraden els Stone Roses (*I am the resurrection*) i tots els discos dels Beatles. D'altra banda, l'artista xinès Ai Weiwei diu que ha regalat tots els seus discos als amics –“No soc un gran amant de la música”–, mentre que Jeff Koons, el dels objectes banals, és conseqüent i aposta per *Artpop*, de Lady Gaga, i per *Vogue*, de Madonna.

Amb tot, deixant de banda les rareses que apareixen a l'enquesta i cenyint-se als cinc discos més votats pels més de 1.200 artistes consultats, el resultat és el següent: *Variacions goldberg*, de Bach, per Glenn Gould (Sony); les *Suites per a violoncel*, de Bach, per Pau Casals (Emi); *Tristany i Isolda*, de Wagner, per Fischer-Dieskau i Furtwängler (Emi); les *Símfonies núm. 5 i 7* de Beethoven per la Filharmònica de Viena i Kleiber (Deutsche Grammophon), i *Tosca*, de Puccini, per Maria Callas i Giuseppe di Stefano a la Scala, dirigits per Victor de Sabata (Emi).

“El que més m'ha sorprès és veure que hi ha coses molt uniformades –diu García de Gomar–, i el fet que els músics tendeixen més a assenyalar les fonts antigues que els seus coetanis. És com si no s'atrevisin a adular el rival”.

També en les preferències jazzístiques hi ha un cànon: molts citen *Kind of blue*, de Miles Davis. I el mateix Glenn Gould assenyala *Conversations with myself*, de Bill Evans, i –fot-li!– el disc *Classical Barbra*, de Barbra Streisand. Per què no?

I un parell d'apunts més: l'estrella del violí Anne-Sophie Mutter confessa la seva debilitat per *Man in the mirror*, de Michael Jackson, i Lang Lang, un altre de mediàtic, diu que adora Maria Callas i Montserrat Caballé en els seus Bellini, però també la banda sonora de *La guerra de les galàxies*, de John Williams.

Són així.●

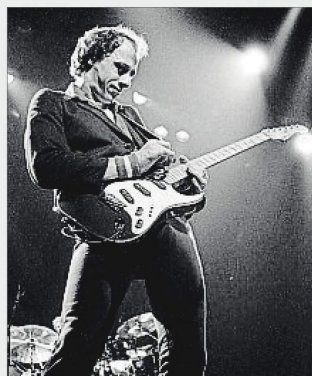
JONAS KAUFMANN / DIRE STRAITS



KIM MANRESA

millors discos de la música clàssica, alhora que respon a la curiositat del públic aficionat i del mateix món artístic: quins enregistraments han estat els més assenyalats i qui els ha destacat? “És la Bíblia per a melòmans”, diu Joan Guinjoan. “És una guia essencial per als melòmans i per als amants de la música”, afirma Bill Viola.

I quina música li agrada a Bill Viola? El pare dels retaules digitals ho té molt clar: la *Passió segons sant Mateu* de Bach amb Mark Padmore i Christian Gerhaher amb la Filharmònica de Berlín dirigida per Rattle. I el *Cantus in memoriam Benjamin Britten* d'Arvo Pärt per l'Orquestra de Stuttgart. Molt canònic.



BRIAN RASIC / GETTY



ELS SEMÀFORS

Borja Prado

PRESIDENT D'ENDESA

● El soterrament de cables elèctrics a Barcelona continua avançant. La companyia Endesa preveu suprimir pròximament vint quilòmetres de cable estès al parc natural de Collserola i enterrar-ne set quilòmetres més. **VIURE**



Víctor García de Gomar

DIRECTOR ARTÍSTIC DEL PALAU

● El director artístic del Palau de la Música, Víctor García de Gomar (41), ha anat recopilant al llarg dels últims tres anys les preferències musicals d'una llarga llista d'artistes. N'ha consultat més d'un miler, i el resultat surt ara en un llibre. **PÀGINA 32**



Kjell Westö

NOVEL·LISTA

● Encara que ocults per l'allau políciaca, els escriptors nòrdics més literaris també existeixen. El finlandès d'expressió sueca Kjell Westö viatja a *Miratge 38*, premi a la millor obra nòrdica de l'any, a l'agitat Hèlsinki d'entreguerres. **PÀGINA 34**



Rocío Santa Cruz

GALERISTA

● La galerista Rocío Santa Cruz rescata en una exposició l'excel·lent obra fotogràfica de Marcel Giró, fotògraf català que ha passat de ser un desconegut al seu país a ser reconegut per museus com el MoMA de Nova York. **PÀGINA 36**



François Ciccolini

EXENTRENADOR DEL BASTIA

● Les desafortunades declaracions de François Ciccolini, ara fa cinc mesos, van enervar els radicals del Bastia, que diumenge van saltar al camp per atacar els jugadors de l'Olympique de Lió. Es va haver de suspendre el partit. **PÀGINA 45**





L'AGENDA

La flautista catalana Elisabet Franch, a les Residències Musicals de la Pedrera

Jove flauta talentosa

DAVID RUIZ BARRERO Barcelona

Les Residències Musicals de la Pedrera, el projecte per a la promoció de joves talents, ofereixen avui un concert amb la flautista Elisabet Franch. L'acte es farà a l'Auditori de la Pedrera, i tocaran amb la intèrpret com a convidats Albert Guinovart, al piano; Pilar Bosc, a l'oboè; Manuel Martínez, al clarinet; Daniel Ortuño, al fagot, i Pawel Marciniak, a la trompa.

Graduada a l'Esmuc i amb estudis a París, Elisabet Franch és de les flautistes catalanes amb més trajectòria internacional de la seva generació. El 2008 va compaginar els estudis amb l'activitat professional a l'Orquestra de l'Acadèmia del Liceu, i dos anys després va guanyar plaça a la formació homòloga de la Scala de Milà, i ha tocat amb grans directors com Dudamel, Luisi o Noseda.

La seva vàlua i reconeixement es reflecteixen en els nombrosos premis que ha rebut. El 2013 va guanyar el Rising Star que atorga sir James Galway al Galway Flute Festival. I l'any passat es va endur l'American Protégé, cosa que li va permetre debutar al Carnegie Hall i enregistrar el seu primer treball discogràfic, *Gypsy airs*, premi al millor àlbum de clàssica dels Akademia Music Awards de Los Angeles. L'any passat el va



ELISABET FRANCH

AUDITORI DE LA PEDRERA 18 H

presentar al Palau de la Música Catalana.

Natural de Sant Cugat del Val·lès i actualment solista de la GI-Orquestra, aquesta jove intèrpret ha guanyat una plaça a la Suzhou Symphony Orchestra de la Xina, activitat que compagina ara amb les Residències Musicals. Al concert d'avui a la Pedrera interpretarà peces de Roussel, Rimski-Korsakov, Demersseman, Webster i Poulenc, tots ells figures destacades en el seu estil musical. ●

SI VOLEU PUBLICAR UNA ACTIVITAT EN AQUESTA PÀGINA O A L'AGENDA DIGITAL DE LA VANGUARDIA, ENTREU I CREEU-VOS UN COMPTA A: WWW.LAVANGUARDIA.COM/AGENDA

Barcelona ciutat

Domingo de Gloria, Gloria Fuertes vuelve celestial. Ven a revivirla! Recital en homenatge a Gloria Fuertes.

Sala Moragues d'El Born Centre de Cultura i Memòria. Pl. Comercial, 12 (12 hores). Gratuït.

Grans èxits de la música del cinema.

Les millors bandes sonores de Hollywood. *Memories d'Àfrica, Allò que el vent s'endugué, Retorn al futur, Gladiator...* i d'altres surten de les sales de cinema per arribar a una sala simfònica i demostrar que tenen vida pròpia al marge de les imatges amb la Cinema Symphony Orchestra.

Palau de la Música (17 hores). De 27 a 54 euros.

Retrats musicals (II): Let's get lost.

El conegut fotògraf de moda Bruce Weber (Greensburg, Pennsilvània, 1946) retrata el mític trompetista de jazz Chet Baker en aquest film ja clàssic (1988, 35 mm, 119 min. VOSE), rodat magistralment durant la seva última gira i en el qual intercala plans de retrat d'un Chet Baker consumit per les drogues amb entrevistes amb amics i persones properes al músic i metratge dels anys cinquanta. Weber retrata l'auge i la caiguda d'un geni del cool jazz, admirat per Marilyn Monroe i James Dean, entre molts d'altres. Un retrat descarnat, en forma de flashback, d'un dels grans noms de la música. 4 euros. CCCB. Montalegre, 5 (18.30 hores).

CALDES D'ESTRAC (Maresme)

Fes la teva guardiola picassiana amb xocolata. Taller per fer una mona de Pasqua.

Fundació Palau. Riera, 54 (11 hores). 10 euros.

REUS (Baix Camp)

Reus bressol del vermut. Ruta pels diferents espais de la ciutat relacionats amb la producció de la beguda reusenca per excel·lència: el vermut.

Plaça Prim (d'11.30 a 12.30 h). 12 euros.

SANTA CRISTINA D'ARO (B. Empordà)

Diorames. Què són els diorames?

Sabeu que el monestir de Solius en té una col·lecció única al món?

Monestir de Solius (d'11 a 12 hores).

VECIANA (Anoia)

Art Ecclesia. Un recorregut que va des del romànic fins al barroc anoienc en un entorn natural incomparable.

Centre d'Interpretació del Patrimoni Religios de la Comarca de l'Anoia. Segur (d'11 a 13 hores).

EL VENDRELL (Baix Penedès)

Mar de sons i vi. Una experiència per als sentits! Visita guiada al Museu Pau Casals, audició de violoncel als jardins i tast de vins de la DO Penedès (Avgvstvs Förm i Jané Ventura). Cal fer reserva prèvia al telèfon 977-684-276 o museu@paukasals.org

Vila Museu Pau Casals. Av. Palfuria-na, 67, barri marítim de Sant Salvador (de 12 a 13.45 hores). 12 euros.

ARQUITECTE I POLÍTIC ► L'autor del Palau de la Música Catalana també ho va ser de l'escrit que va emanar de l'assemblea celebrada el 1892 a la capital del Bages i que ha passat a la història amb el nom de Bases de Manresa. Una exposició vol recuperar la faceta de polític d'un dels grans arquitectes modernistes

Una mostra de les Bases de Manresa fixa el paper clau de Domènech i Montaner

► L'exposició que s'inaugura avui a l'Espai Plana de l'Om reivindica el protagonisme de l'autor d'un text cabdal del catalanisme

L'EXPOSICIÓ

**DOMÈNECH I MONTANER I
LES BASES DE MANRESA**

► **LLOC:** Espai Plana de l'Om. Plana de l'Om, 5. **Manresa.** ◉ **DIES:** del 18 al 30 d'abril. Obert de dimarts a diumenge, de 18 a 21 h. Entrada gratuïta. La **inauguració** es fa avui a les 19 h, amb accés obert a tothom.

Toni Mata i Riu

MANRESA

■ El reconegut arquitecte modernista Lluís Domènech i Montaner, autor d'obres tan emblemàtiques com el Palau de la Música Catalana i l'Hospital de Sant Pau de Barcelona, va ser l'autor del text de les Bases de Manresa. L'afirmació pot fer obrir els ulls a més d'un perquè la faceta política és un dels episodis menys coneguts del personatge, però la seva biografia resta incompleta si no es té en compte la militància catalanista que va exercir des de jove. En el marc de la celebració del 125è aniversari de la trobada convocada per la Unió Catalanista a la capital bagenca, i de la qual va emanar una declaració d'intencions sobre l'autogovern de Catalunya, avui s'inaugura a l'Espai Plana de l'Om l'exposició *Domènech i Montaner i les Bases de Manresa*.

«Quan es va commemorar el centenari, la figura de Domènech i Montaner va quedar en un segon pla», explica l'historiador Carles Sàiz, que comissaria la mostra juntament amb dos altres membres del Centre d'Estudis Lluís Domènech i Montaner, Gemma Martí i Sergi Alcalde. «Preveient els 125 anys, en fa un parell que ens vam plantejar muntar una exposició que expliqués que Domènech va ser el pare de les Bases de Manresa i, també, que recuperés el personatge com a polític, un dels més actius del país durant anys», afegeix.

L'exposició s'articula a través de setze plafons que recorren la trajectòria de Domènech i Montaner prèvia a les Bases de Manresa i les repercussions que van tenir. «Hi ha historiadors que ubiquen en aquest punt l'inici del catalanisme polític, però les Bases van estar precedides d'anys de picar pedra i van ser una síntesi de la feina feta



Sortida del 1888 amb futurs delegats de la Unió Catalanista a l'Assemblea de Manresa



Placa commemorativa de les Bases ubicada a l'ajuntament

anteriorment», apunta Sàiz: «de fet, quan el van fer president de la junta de la Unió Catalanista, va ser com un homenatge cap a algú que ja portava molt bagatge al darre-re».

La mostra no ensenya objectes però reproduïx fotografies, gravats, dibuixos i documents que contextualitzen el missatge. Així mateix, al centre de la sala s'ubicaran disset cubs que contenen cadascun d'ells una síntesi dels articulats de les Bases, segons Sàiz, que anota el fet que «els textos no són llargs, no volem que l'especta-

L'exposició s'estrena avui a Manresa i després passarà, com a mínim, per Barcelona, Canet de Mar i Reus

Setze plafons amb textos i reproduccions informen de la trajectòria de Domènech i Montaner prèvia al 1892

dor estigui cinc minuts davant de cada plafó, sinó que volem transmetre idees».

Tot i que les tres ciutats a les



Domènech i Montaner

quals Domènech i Montaner va estar més vinculat són Barcelona, Canet de Mar i Reus, «vam voler que l'exposició s'estrenés a Manresa». Un desig complert per la bona entesa amb el Centre d'Estudis del Bages i l'Ajuntament de la ciutat.

Un home de conviccions

Les figures poderoses d'Antoni Gaudí i Josep Puig i Cadafalch «van tenir més reconeixement en el camp arquitectònic que l'obra de Domènech i Montaner», explica Sàiz: «però des de fa quinze o vint anys, el seu nom ja és on toca. El

Conferència en l'acte inaugural, obert al públic

► L'acte inaugural de l'exposició tindrà lloc avui a les 19 h, amb la presència de l'alcalde, Valentí Junyent. Una hora més tard, Carles Sàiz, historiador i co-comissari de la mostra, oferirà la conferència «Lluís Domènech i Montaner. A la recerca de la Constitució Catalana perduda». Per a tothom qui hi estigui interessat, també hi haurà a la venda el catàleg de més d'un centenar de pàgines que aprofundeix en els temes dels quals dona notícia l'exposició.

mateix ha passat amb la seva condició de polític: com que no era un home de partit, ningú se l'ha fet seu i potser per això no va tenir el protagonisme necessari quan es va celebrar el centenari».

Tal com explica l'historiador maresmenc, «Domènech i Montaner va abandonar la Lliga Regionalista el 1904, quan estava en plena expansió electoral. Només tres anys abans, va ser un dels primers diputats catalanistes a Madrid. Però ell era coherent amb les seves idees i no estava d'acord amb el camí que prenia el partit».

La merescuda fama de Domènech i Montaner com a arquitecte reclama, doncs, anar acompanyada de la mateixa valoració en el camp de la política. El text de les Bases de Manresa n'és un exemple: «a nivell d'autogovern per a Catalunya, supera els textos dels estatuts que s'han fet després, ja que parla de coses com tenir moneda i exercir propis. S'ha de dir, però, que era molt romàntic i no apuntava com fer allò que proposava». Una prova de la implicació de Domènech és el fet que el mateix Puig i Cadafalch va dir d'ell: «aquest és l'home de les Bases de Manresa, les famoses Bases escrites per ell i gairebé imposades a aquell partit de poetes».



Las bandas sonoras de algunas de las películas más populares de Hollywood sonaron ayer en el Palau de la Música.

Las bandas sonoras de algunas de las películas más populares de Hollywood sonaron ayer en el Palau de la Música. La Cinema Symphony Orchestra ofreció un concierto en el que repasó las músicas de películas como 'Pulp Fiction' o 'James Bond'.



La Cinema Symphony Orchestra interpreta este domingo en el Palau de la Música una selección de las mejores bandas sonoras de la historia del cine.

La Cinema Symphony Orchestra interpreta este domingo en el Palau de la Música una selección de las mejores bandas sonoras de la historia del cine.



El Palau de la Música Catalana acoge hoy la Gran Noche de la Guitarra Española.

El Palau de la Música Catalana acoge hoy la Gran Noche de la Guitarra Española.



**Hoy en el Palau de la Música han sonado las
bandas sonoras de algunas de las películas más
populares de Hollywood, como por ejemplo
'Memorias de África'.**

Hoy en el Palau de la Música han sonado las bandas sonoras de algunas de las películas más populares de Hollywood, como por ejemplo 'Memorias de África'. La Cinema Symphony Orchestra ha ofrecido un concierto que ha repasado música de diferentes películas. Esta orquesta se formó en 1995, y desde entonces ha hecho gira por diferentes países de toda Europa. Decl.



Música de grandes éxitos del cine esta tarde a las 17:00 horas en el Palau de la Música de Barcelona.

Música de grandes éxitos del cine esta tarde a las 17:00 horas en el Palau de la Música de Barcelona. Los interpretarán la Cinema Symphony Orchestra.



La Cinema Symphony Orchestra interpreta bandas sonoras de películas en el Palau de la Música.

La Cinema Symphony Orchestra interpreta bandas sonoras de películas en el Palau de la Música.



La Barcelona Symphony Orchestra interpreta bandas sonoras de películas esta tarde en el Palau de la Música.

La Barcelona Symphony Orchestra interpreta bandas sonoras de películas esta tarde en el Palau de la Música.



El Barcelona Guitar Trio actúa esta noche en el Palau de la Música en un homenaje a Paco de Lucía.

El Barcelona Guitar Trio actúa esta noche en el Palau de la Música en un homenaje a Paco de Lucía.



Esta noche, en el Palau de la Música se rinde hoy homenaje a Queen con el espectáculo 'Queen Tribute'.

Esta noche, en el Palau de la Música se rinde hoy homenaje a Queen con el espectáculo 'Queen Tribute'.



En el Palau de la Música se ha hecho hoy un doble concierto con obras como Carmina Burana y la 9ª Sinfonía de Beethoven interpretadas por la orquesta sinfónica de Ucrania.

En el Palau de la Música se ha hecho hoy un doble concierto con obras como Carmina Burana y la 9ª Sinfonía de Beethoven interpretadas por la orquesta sinfónica de Ucrania.



Concierto de la Orquesta Sinfónica y Coro estatal Ucranianno en el Palau de la Música Catalana.

Concierto de la Orquesta Sinfónica y Coro estatal Ucranianno en el Palau de la Música Catalana.



Concierto de Queeny en el Palau de la Música de Barcelona.

Concierto de Queeny en el Palau de la Música de Barcelona.

18 Abril, 2017

El PDeCAT rechaza un nuevo JxSí y resucita el fantasma del «tripartito»

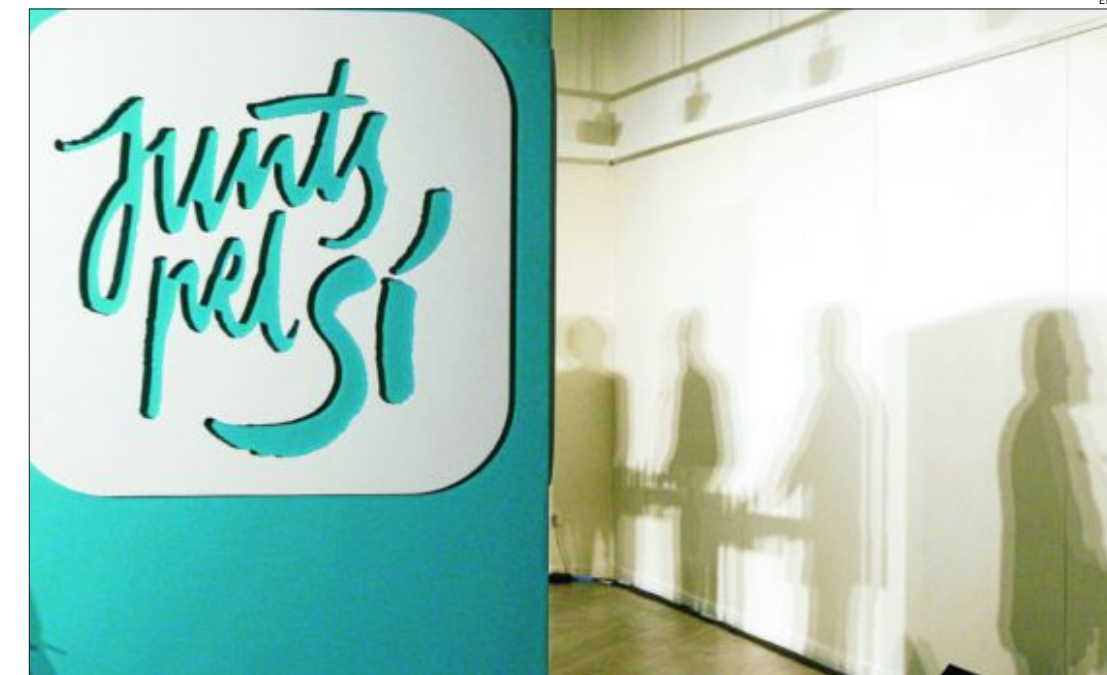
Marta Pascal trata de marcar perfil propio al vislumbrar una coalición entre ERC, «comunes» y PSC en un futuro

Javier GALLEGO - Barcelona

A medida que va certificándose la inviabilidad de culminar el proceso independentista y va aproximándose el horizonte electoral, la escalada de tensión entre el independentismo se va acrecentando y el fuego cruzado va abriéndose camino. Ayer dio una muestra más de ello el PDeCAT, que ha estado en el ojo del huracán los últimos días tras revelarse unas grabaciones en las que planteaba un escenario autonomista alternativo al «procés» y ha apuntado a ERC como presuntos autores de la filtración. Todo ello contribuyó a alimentar ayer una nueva ofensiva contra los republicanos, invocando el fantasma del «tripartito» que, aseguraron los neoconvergentes, podría configurarse tras unos comicios autonómicos.

En este sentido y como aviso a un hipotético avance electoral, su coordinadora general, Marta Pascal, rechazó reeditar la coalición Junts pel Sí, aunque de forma algo tímida en comparación con la rotundidad con la que siempre lo han descartado los republicanos. «ERC ya ha dicho que no y dos no bailan si uno no quiere», justificó la dirigente, en declaraciones a «El Punt Avui», tratando de no ser la responsable del descarrilamiento del tren soberanista.

Sin embargo, sí se mostró más punzante cuando se aventuró a plantear escenarios futuros en la política catalana. Aquí, consciente de que las nuevas siglas neoconvergentes no arraigan entre el electorado y todas las encuestas auguran un colosal desplome, puso en marcha el motor electoral y lanzó un dardo velado pero envenenado contra ERC, al poner sobre la mesa la hipótesis de un nuevo tripartito y las sombras que acarrea —el controvertido y revuelto Govern formado por la coalición integrada por PSC, ERC e ICV que gobernó entre 2003 y 2010—. En este punto, recordó el acto de conmemoración de la Diada de Sant Boi de Llobregat (Barcelona) en septiembre, en el que participaron el vi-



El PDeCAT recuerda un acto de la Diada entre ERC, «comunes» y CUP para fundar sus sospechas: «Allí vi una sombra de tripartito»

cepresidente de la Generalitat y líder republicano, Oriol Junqueras; la portavoz de la CUP, Anna Gabriel; y el diputado de Catalunya Sí Que Es Pot y secretario general de Podem, Albano-Dante Fachín. A este acontecimiento, que ya puso en alerta y enfureció al PDeCAT por no ser invitado, recurrió Pascal para fundar sus sospechas sobre esta eventual coalición: «Allí vi una sombra de tripartito, y los vi muy cómodos».

Esta conjetura que formula Pascal gana más realidad y genera mayor histeria día a día en el universo neoconvergente. Todos los sondeos apuntan a una mayoría

formada por ERC, PSC y «comunes», mientras que la mayoría independentista, entre ERC, PDeCAT y CUP, peligra. Y cobra más materialidad echando la vista al juego de intereses partidistas que pueden condicionar estos pactos, en particular, teniendo en cuenta la situación del Ayuntamiento de Barcelona, donde Ada Colau se encuentra gobernando en minoría junto a PSC y precisaría de los republicanos para dar mayor estabilidad a su legislatura. En contraposición, los neoconvergentes se encuentran con un horizonte preñado de dificultades: siguen sin cartel electoral, tras el anuncio de Carles Puigdemont de dejarlo cuando concluya su mandato y la inhabilitación de Artur Mas por la consulta del 9-N, y enfangado con el acecho de la corrupción de Convergència, con el juicio del caso Palau y el momento en el que acabe dictando la sentencia el juez.

PASCAL, SOBRE JXSÍ: «ERC YA HA DICHO QUE NO Y DOS NO BAILAN SI UNO NO QUIERE»

LA CUP REDOBLA LA PRESIÓN SOBRE EL GOVERN CON LA PREGUNTA

La presidenta del grupo parlamentario de la CUP, Mireia Boya, advirtió ayer al Govern y a los comunes de que «no aceptará nunca» una pregunta del referéndum que lleve a repetir la consulta del 9N de 2014. En declaraciones a Catalunya Ràdio, salió así al paso de las afirmaciones de la consellera de Presidencia, Neus Munté, en las que abogó por acordar la pregunta del referéndum con el nuevo partido de los comunes promovido por Ada Colau. «Negociar la pregunta con los comunes nos inquieta. La pregunta la hemos de negociar entre todos. Ya

está bien que ellos estén, pero nosotros no aceptaremos nunca algo que no sea una pregunta clara sobre la independencia de Cataluña con una respuesta binaria de sí o no», recalcó. Para Boya, «cualquier otra estrategia que nos lleve a otro 9N no lo aceptaremos de ninguna de las maneras», en alusión a la pregunta de la consulta de 2014, en la que primero se planteaba: «¿Quiere que Cataluña sea un Estado?» y, en caso afirmativo, responder a otra cuestión: «¿Quiere que este Estado sea independiente?».

#CATALUNYA VOLT VIURE EN LIBERTAT

P6-10

Marta Pascal. Coordinadora general del PDeCAT



“En política no tot s’hi val”

“En els moments importants, sempre hem posat el país al davant”

“El projecte d’Ada Colau titubeja sobre l’estat propi”

“El punt final al diàleg nosaltres no el posarem mai”

17 Abril, 2017

#CATALUNYALLIBERTAT**Marta Pascal** Coordinadora general del PDeCAT

“El projecte de Colau neix reactiu i titubeja sobre l'estat propi”

COMUNS · “Ens hauran d'explicar si no estan fent un ús molt tàctic i electoral del referèndum”
AMBIGÜITAT · “Tot són indefinicions; més que una nova formació política, és el mateix que era Iniciativa al seu moment”
JXSÍ · “És el que és en funció del procés, però no li veig viabilitat futura”

Xevi Xirgo
 SANT JUST DESVERN

La coordinadora general del Partit Demòcrata, Marta Pascal, va passar la setmana passada per El Punt Avui TV per enregistrar una llarga entrevista. En aquest espai, us oferim un resum dels principals temes que s'hi van tractar. A la conversa que publiquem en l'edició en paper i al web, però, s'hi han afegit algunes preguntes arran de la polèmica generada posteriorment entre el PDeCAT i ERC per la filtració de la conversa que David Bonvehí va mantenir amb uns militants al Bages.

Estarà d'acord amb mi que aquest episodi dels darrers dies és francament lamentable.
 Ja vaig dir a Manresa que tot el que ha passat és un despropòsit i que en política no tot s'hi val.

Entén que aquestes baralles entre partits independentistes generin perplexitat al món sobiranista?
 El que ha passat no afecta ni Junts pel Sí ni el procés, però n'hi ha que estan disposats a traspasar determinades línies, i no som els del PDeCAT.

Vostè està convençuda que la filtració de la conversa de David Bonvehí amb militants del Bages va sortir d'ERC?

Ja vaig dir que havia parlat amb Marta Rovira perquè aclarís els fets. Joan Tardà va reconèixer que les persones que se senten en la gravació són dos militants d'ERC a Manresa, i per això vaig trucar a Marta Rovira.

El que deu ser innegable és que Bonvehí va dir el que va dir.

El que és innegable és que, tal com va dir David Bonvehí, ell diu el mateix en públic que en privat, i el que va posar damunt la taula arran de les preguntes eren totes les possibilitats que es podrien plantejar. Si el procés acaba malament hi haurà eleccions, oi? Vol dir que renunciem al que diuen els nostres anhels? No. Vol dir que preveiem totes les possibilitats. Dubtar de l'independentisme de David Bonvehí és com a mínim inacceptable; aquestes situacions ja fa temps que estan superades.

Fer càbales sobre què cal fer si el procés acaba malament, però, no és admetre que hi ha poc convenciment?

No fem càbales. Ens plantegem totes les opcions i responem a totes les preguntes que se'ns fan sense renunciar a la independència. No es quedin amb una part; si ho fan, guanyen els que han filtrat aquestes declaracions intencionadament.

Sergi Sabrià va dir que la conversa demostra que “el PDeCAT



Determinats sectors de l'esquerra tenen molta salivera per fer plantejaments de tripartits

està més pendent del partit que del país". Què li sembla?

Em semblen unes declaracions desafortunades i fora de lloc. Ni al Partit Demòcrata, ni al president Mas abans ni al president Puigdemont ara els han tremolat les cames. Són declaracions sobrees.

Si no van ser ni vostès ni ERC, qui pot ser?

Nosaltres el que volem és que tot això s'aclareixi, i com més aviat millor.

No és una contradicció que el PDeCAT porti el cas a la mateixa fiscalia que després va contra membres del govern?

David Bonvehí ha vist vulnerat el seu honor i té tot el dret a posar-ho en coneixement de la fiscalia. Aquests fets s'han d'aclarir.

Però no li sembla que tots plegats estan servint munició a tots aquells que fa temps que vaticinen que a Catalunya els independentistes acabaran barallats?

Ja hem dit de manera clara que el procés continua i que aquesta situació no afecta ni el govern ni Junts pel Sí, però també hem dit que en política no tot s'hi val. Quina alternativa tenim? Acceptar les males arts?

Al govern de Madrid se'n deuen fer un tip de riure.

Nosaltres només volem que ens deixin votar. I el que fa riure és que el govern espanyol tingui tanta por que ho fem. Tirarem endavant, n'estem molt convençuts.

No hi estarà d'acord, però PDeCAT és un nom lleig i que no acaba d'arrelar.

No és una qüestió de si el nom és lleig o no és lleig. El nom és el que és, i les marques i els noms necessiten el seu temps per acabar-se implantant. PDeCAT és un nom que es manté fidel al nom que s'havia aprovat [en el congrés fundacional]: Partit Demòcrata Català. Vam evolucionar cap a Partit Demòcrata Europeu Català pel problema que vam tenir amb el registre de partits del Ministeri de l'Interior.

Demòcrates de Catalunya, d'Antoni Castellà, acabarà formant



part de l'òrbita del PDeCAT? O no? Perquè ja sap que hi ha qui dona per fet que el partit amb què acabaran tancant algun acord és ERC...

És cert que entre bastidors es diu que ells ja han triat aquesta opció, però no ho sé. Aquesta pregunta l'hauria de fer a ells.

Negocien, però, algun acord amb Demòcrates de Catalunya?

No. Hi tenim bona relació, però no negociem res. Som companys de viatge. És cert que Demòcrates de Catalunya ha organitzat actes conjunts amb ERC, i amb nosaltres no. Però la relació és bona.

El capítol de les incompatibilitats al partit, que ha obligat uns quants membres de l'ex-captiva a plegar, no era estalvia-ble?

El règim d'incompatibilitats



La coordinadora general del PDeCAT, la setmana passada, davant dels estudis d'El Punt Avui Televisió ■ ANDREU PUIG

que va aprovar el nostre partit el juliol passat és molt sever. I en certa manera crec que resta talent. A la direcció i als càrrecs orgànics del partit, no hi pot haver, segons els estatuts, gent que tingui càrrecs al govern. Vist amb perspectiva, no ho sé... Voleu dir que tota aquesta gent, que té tant talent, ara no pot fer res pel partit? Això potser no ho vam afinar prou bé.

Un dels seus reptes és aconseguir que els presumptes casos de corrupció que hi ha hagut a CDC no s'associïn al PDeCAT. Jo sempre reivindicaré el llegat polític de CDC i de CiU. Aquest país no s'entén sense aquesta contribució. CDC ho ha fet tot bé? Potser no. Va ser una eina positiva per a la construcció nacional d'aquest país? Sí. El meu partit no surt del no-res. Té unes arrels convergents molt clares, però aquesta nova for-

mació política vol anar molt més enllà.

Vostè deu seguir el judici pel cas Palau. Algú de l'antiga Convergència hauria d'assumir responsabilitats?

El judici pel cas Palau no és el judici a Convergència; és el judici a Millet i Montull. Si s'han d'assumir responsabilitats, ha de ser a partir que hi hagi una sentència. Deixem que la justícia faci la seva feina. Quan hi hagi sentència, ja valorarem políticament quines decisions cal prendre, si cal. A mi se'm fa molt estrany fer valoracions d'un procés que està obert, tot i que hi hagi una ombra de dubte sobre el finançament de Convergència.

Posa la mà al foc que no hi va haver finançament irregular a CDC?

Nosaltres ens hem de pronun-

ciar en el moment en què hi ha hagut una sentència. Estic tranquil·la. I deixi'm reivindicar l'honestat dels que han fet Convergència. No contribuïm a generar dubtes. Defensem la presumpció d'innocència. I, si hi ha alguna cosa mal feta, ho reconeixem. Però arribem primer al final del procés.

Entre posar la mà al foc que no hi ha hagut res i dir que si cal assumiran responsabilitats, hi ha un matís prou important...



Amb Antoni Castellà, hi tenim bona relació, però no negociem res; som companys de viatge

La qüestió no és si jo poso o no la mà al foc. La qüestió és, si és que hi ha hagut alguna cosa mal feta, i la justícia ho ha de dirimir, si Convergència serà capaç de dir que ho hauria d'haver fet millor. Jo no sembraré dubtes. Nosaltres, el PDeCAT, volem fer les coses d'una altra manera.

Diu que les coses es fan bé, però que si cal assumiran responsabilitats en el moment en què hi hagi una sentència, si és que és condemnatòria. El que fa és curar-se en salut?

No. El que faig és ser realista. I tenir molt clar cap on anem, que és cap a un model de partit sostenible. Que allà on n'entri deu en surtin deu. I el que dic és prou clar: arribem a la sentència, vegem què diu i, a partir d'aquí, ja direm el que haguem de dir. Siguem una mica més humans. Al final, a la vida, si t'equivoques, deus tenir tot el dret a demanar perdó. I al PDeCAT fem les coses bé. La corrupció ens fa fàstic, ja ho he dit en alguna altra ocasió.

Hi creu, en la justícia?

A vegades la justícia ens ha donat arguments per no creure-hi...

Ho deia justament per això, perquè van dir que el judici del 9-N va ser un judici polític...

Vull pensar que la justícia fa la seva feina, i que la fa ben feta.

I que hi ha tots els mecanismes necessaris per fer-la ben feta. Nosaltres no hem de generar dubtes. Espero que la sentència sigui clara, que dirimeixi responsabilitats i que deixi les coses al seu lloc.

El fet que el nou partit s'hagi constituït recentment i que coincidís amb la



Preguntar sobre un estat independent em sembla millor, més inclusiu, que no pas sobre una república

formació de Junts pel Sí ha contribuït que quedessin desdibuixats políticament?

Que féssim Junts pel Sí és la demostració clara que, si hi ha un partit que està disposat a sacrificar-ho tot perquè el dret a decidir dels catalans sigui possible, va ser CDC al seu moment, i ara el PDeCAT. A Junts pel Sí vam pactar un programa electoral i un full de ruta, però en la resta de coses cada partit té la seva llibertat.

Vol dir, doncs, que hi haurà més votacions separades entre ERC i el PDeCAT a Junts pel Sí?

Ja n'hi ha hagut algunes, de votacions diferenciades. En el full de ruta, hi ha un bloc granític que és Junts pel Sí. Però, en les qüestions que no fan referència al full de ruta per arribar a la independència o que no hi tenen res a veure, nosaltres no renunciarem a tenir els nostres propis plantejaments. Ho fem i ho farem amb naturalitat. Nosaltres hem demostrat que en els moments importants sempre hem anteposat el país i el full de ruta. Ens mantenim totalment lleials a Junts pel Sí pel que fa al procés i al programa electoral. Pel que fa a la resta, deixem-los opinar.

El PDeCAT continua rebent altes?

Sí. Estem al voltant dels 13.000 associats. I creixent a un bon ritme. Hi ha altes constantment, i deixi'm que li digui que cap a un 20% d'aquestes altes són de gent que és el primer cop que té relació amb un partit.

L'expresident Jordi Pujol s'hi ha associat?

No. No crec que tingui especial rellevància, aquest fet. Representa molt, però a ell li sembla

Continua a la pàgina següent



17 Abril, 2017

Marta Pascal Coordinadora general del PDeCAT



Marta Pascal, gesticulant en diversos moments de l'entrevista, al plató d'El Punt Avui Televisió, a Sant Just Desvern ■ ANDREU PUIG

Ve de la pàgina anterior

que s'ha de mantenir en un segon pla.

Vostè deia la setmana passada: "No és el moment de parlar de la data ni de la pregunta." Però escolti'm: tothom en parla.

El que deia és que no hem de fer un debat públic sobre la data i la pregunta, perquè em preocupa especialment que els ciutadans se'n puguin arribar a cansar, des d'un punt de vista més de procediment i de logística. No altres, els partits i les entitats sobiranistes, ens hem de dedicar a donar arguments, a convèncer, a guanyar majories... I deixem que el govern -i, evidentment, aquí el Pacte Nacional pel Referèndum també hi ha de tenir un paper- sigui capaç de trobar tots els consensos que calgui pel que fa a la pregunta i a la data. I no deixem en via morta la possibilitat, fins al final, que l'Estat espanyol reaccioni davant d'un plantejament democràtic com el que estem fent.

Vostè creu, de veritat, que hi ha alguna possibilitat?
Soc molt escèptica ara mateix.

Sembla una pantalla superada. Probablement, el que vol l'Estat espanyol és que nosaltres quedem com els intransigents. Però ens hem de mantenir en la defensa de la via escocesa, que és la via del referèndum pactat. Perquè em sembla que els que tenim conviccions democràtiques més íntimes les hem de defensar fins al final. I que ells expliquin per què no donen sortida política a un procés que és absolutament polític, i que expliquin per què a Espanya la democràcia està escapçada.

Fins quan té temps el govern espanyol per seure a la taula? Posem per cas que el referèn-



Sis'han d'assumir responsabilitats pel cas Millet, serà a partir del moment en què hi hagi una sentència

dum ja està convocat formalment per al setembre i que el govern espanyol es desperta just abans de celebrar-se. Hi seria a temps?

Si és per parlar d'un referèndum acordat amb pregunta clara i resposta binària sobre l'estat propi, jo, que soc partidària de la via escocesa, crec que hem de seure a negociar quan sigui. Perquè el punt final al diàleg nosaltres no el posarem mai. Què li passa al govern del PP? Que papalloneja una mica amb el *derecho de conquista*. Ens residualitza, ens fa petits i no ens dona oportunitats. Per això tenim dret a fer el nostre camí. I ho voldríem fer decidint-ho en una taula. No és tan estrany, el que demanem. Ho ha fet el Quebec, ho ha fet Escòcia...

La CUP ha fet pública la seva pregunta i fins i tot ha repartit paperetes. "Vol que Catalunya sigui una república independent?", pregunta. Li agrada?

La meua opinió és que, probablement, el terme *república* té un pòsit ideològic molt més marcat, i en aquest sentit podria ser una pregunta una mica excloent. Em sembla que el concepte *estat independent* és molt més inclusiu. La CUP, i ERC també, fan un plantejament molt més ideològic. Nosaltres som més partidaris de sumar una gran majoria.



Els plantejaments de la CUP són més per fer la revolució que no pas per fer la independència

La posa nerviosa el fet que Junts pel Sí i el full de ruta depenguin de la CUP?

Hauria preferit que Junts pel Sí tingués més base perquè la governabilitat no quedés qüestionada per una minoria. La distància entre Benet Salellas i Marta Pascal és ben real. Però va anar així. No ho qüestiono. Alguna cosa no va acabar fent bé Junts pel Sí per no obtenir algun diputat més.

Estan incòmodes?

Hauria preferit uns altres companys de viatge. No descobreixo res de nou dient-ho; això no se li escapa a ningú. Però ho respecto. Els plantejaments polítics i de país de la CUP són més per fer la revolució que no pas per fer la independència. Però són els seus. I en algunes coses estem als antípodes.

Què farà l'Estat espanyol quan es convoqui el referèndum?

No ho sé. El que sí que sé és que a l'Estat espanyol li genera una urticària extraordinària tot allò que fa olor de democràcia. Al govern del PP especialment. No ens ha de preocupar què faran. Nosaltres ens hem de preocupar perquè el referèndum compleixi amb tots els estàndards internacionals. Quan la CUP decideix començar la campanya empaperant la seu del PP... No tenim dret a situar l'altre com

algú que no té dret a tenir els seus plantejaments...

I si el referèndum no es pot fer, què haurà de fer el Parlament? Una declaració unilateral?

Arribem-hi, primer. No avancis coses. I, si això passa, reunim-nos tots i decidim conjuntament què fem. Però seria un error començar ara a dir què és segur que no el podrem fer.

No és un error que el PDeCAT estigui trigant tant a tenir un candidat a la presidència de la Generalitat?

No. Tenim molta gent vàlida per ser-ho. Ara estem fent el reglament per poder escollir els caps de llista, i el tindrem enllestit per a quan estiguem en un context electoral; ara no hi som. I aleshores prendrem decisions. Tenim gent molt bona per encapçalar llistes.

No estan perdent un temps valuosos?

Seria un error fer-ho ara. Perquè seria assumir que per a nosaltres és més important l'escenari electoral posterior que no pas guanyar el referèndum. Suposaria ser molt deslleial amb el repte que ara té el país. Ho farem després.

Al president Puigdemont sí que el dona per descartat?

Ho ha dit ell mateix. Hem intentat convèncer-lo. Però ell ho ha dit des del primer dia. Ell ha dit sempre molt clar que ha vingut a fer una feina molt concreta. I això, malgrat el que em dol, s'hauria de valorar molt.

Neus Munté, Santi Vila, Mercè Conesa... Serien bons candidats?

Tots són molt bons candidats. I n'hi hauria d'altres.

I Marta Pascal?

Marta Pascal, no. No estic en la

tessitura de pensar si vull ser o no candidata. La meua feina és tirar el partit endavant. No m'ho plantejo.

Junts pel Sí ha estat un bon invent?

JxSí ha estat un artefacte excepcional per al moment polític excepcional que estem vivint.

Un artefacte revalidable?

Crec que ERC ja ha dit que no, i dos no ballen si un no vol. Però nosaltres tampoc en som partidaris, perquè seria assumir que el procés no anirà bé, o que cal més temps. I això no ho veig. Veig el president molt convençut, i veig la majoria parlamentària molt sòlida. I veig un país que batega per poder votar. Junts pel Sí és el que és en funció del procés que vivim. Però no li veig viabilitat futura.

Qui sí que està treballant de cara a la cursa electoral és la nova formació de l'alcaldeessa Ada Colau i el diputat al Congrés Xavier Domènech...

L'alcaldeessa Colau s'ha posat al capdavant d'aquest projecte, que encara no té nom, i que, per mi, és l'antiga Iniciativa que es refunda, amb aquesta ambivalència en la qüestió nacional i un discurs més intens en temes com ara el feminisme, els moviments d'esquerra... Un partit que no es defineix de manera clara, que titubeja i que genera dubtes sobre una qüestió tan fonamental com aquesta, sobre si aquest país ha de tenir un estat propi o no, a mi se'm fa molt estrany. Neixen una mica reactius. Ells sempre diuen que es volen contraposar a l'hegemonia convergent... No ho sé. Nosaltres vam néixer per ser el pal de paller del nou país. El nostre és un plantejament obert. El seu em sembla una mica reactiu.

Continua a la pàgina següent



De reüll

Anna Ballbona

Ja no és el que era

La Setmana Santa ja no és el que era. La meva àvia m'ho deia: "Abans hi havia un silenci, una quietud... tota la setmana era com trista." Ara que el pic de la crisi ha passat, el silenci el trobes si et quedes al teu poble, gràcies a la gent que se'n va a omplir altres indrets. Però la millor demostració que el silenci de Setmana Santa ja és història és veure que uns dirigents polítics, antigament anomenats convergents, fan una roda de premsa en divendres sant. On s'és vist? La roda de premsa arriba després que un dels seus líders, David

Això de fer
una roda de
premsa en
divendres
sant, on s'és
vist?

Bonvehí, en un dinar de partit, reobris la porta autonomista, l'enregistressin i algú ho filtrés. No hi ha prou lampistes que puguin taponar totes les filtracions, però d'aquí a anar a la fiscalia... Té gràcia que ho vulgui fer justament el partit que ha dubtat de la netedat de la justícia –i no em refereixo als judicis

amb càrrega política sinó als de corrupteles, com el cas Palau-. Després "altres fonts" han filtrat que la gravació la podria haver filtrat ERC i ja tens el vodevil muntat. L'autonomisme està lligat a unes maneres de fer que comencen molt abans de la Transició. Qui pensi que marxa amb goma d'esborrar va bé per anar a Sants. Es pot deixar de ser autonomista que les maneres continuen i els tremolins per la pèrdua del poder hegemònic són els mateixos. L'autonomisme és com el carlisme. N'hi ha que es pensen que és cosa del segle XIX però jo els en podria ensenyar mostres en ple segle XXI.



17 Abril, 2017

Un dels punts crítics en la lluita contra la corrupció en les administracions públiques és aconseguir que els concursos d'adjudicacions d'obres o de serveis siguin al més transparents possibles. I això s'aconsegueix no només amb unes bases molt clares i diàfanes, sinó en el procés previ de constitució i elecció dels membres del jurat o l'organisme que acabarà prenent la decisió corresponent. Així es constata en algunes de les recomanacions del l'informe de la comissió d'estudi de les mesures de lluita contra la corrupció per a la regeneració democràtica, del Parlament de Catalunya.

El document no inclou cap denúncia concreta, però si es mira el revers de les recomanacions poden

Contrapunt

SALVADOR
Sabrià



Com evitar els concursos trucats

tancar-se moltes portes a casos futurs de corrupció.

Les referències als concursos en l'informe són un exemple d'això. En el cas *Palau*, **Artur Mas** ha defensat sempre la bondat de l'actuació legal de Convergència al·legant que tots els concursos presumptament vinculats a donacions d'empreses es van adjudicar sense màcula de favoritisme. La denúncia anònima d'un treballador de Gisa advertint que la decisió final d'un concurs pot estar marcada des del moment de constitució de l'equip avaluador pot ser l'altra cara de la moneda de les explicacions de l'expressident. En la mateixa línia, en l'informe de la comissió parlamentària es considera necessari «garantir la separació entre els tècnics que elaboren els plec dels concursos o les

L'últim informe del Parlament sobre la corrupció constata les males pràctiques

bases de les convocatòries de subvencions i els que elaboren els informes tècnics per a les adjudicacions o que atorguen les valoracions per a la concessió de les subvencions». O s'hi afegeix una prevenció que hauria de considerar-se escandalosa: «S'ha de garantir que els plec dels concursos mai puguin ser elaborats per les empreses que hagin de participar-hi». En definitiva, impedir el «jo m'ho faig tot», tant en l'adjudicació d'obres com en la designació de llocs de treball.

En una altra referència als concursos es reclama que prevalguin els criteris objectius sobre els subjectius per a les adjudicacions i que, en tot cas, els requisits que es basen en judicis de valor no puguin superar el 30% de la nota total de les propostes. Totes aquestes recomanacions, que semblen de manual i totalment lògiques, en realitat el que estan reflectint és que ara no s'actua així, ja que en cas contrari no tindria sentit proposar una cosa que ja es practica.

L'informe va passar sense pena ni glòria, com el seu precedent, però malgrat tots els seus defectes no deixa de ser una guia positiva, com a mínim per evitar els camins que no han de seguir utilitzant-se. ≡



@SalvadorSabria



15 Abril, 2017

CDC usó una «caja única» con sus fundaciones durante años

Guardia Civil y Policía llegan a la misma conclusión en dos causas judiciales diferentes

GERMÁN GONZÁLEZ BARCELONA

La relación de *Convergència Democràtica de Catalunya* (CDC) con sus fundaciones afines iba más allá de compartir empleados, como han declarado algunos de sus directivos ante la Audiencia de Barcelona en el juicio por el saqueo del Palau de la Música. Existen dos informes realizados por dos cuerpos policiales diferentes, el *Policía Nacional* y la *Guardia Civil*, con más de tres años de diferencia para dos causas judiciales, *la del Palau* y *la del 3%*, que tienen la misma conclusión tras analizar documentación del partido: CDC y sus fundaciones funcionaban como una «unidad de caja», es decir la formación ingresaba o sacaba dinero de las cuentas de las entidades, como la *CatDem*, como si fueran suyas.

El pasado martes, el inspector jefe del grupo 24 de la brigada de blanqueo de capitales de la Unidad de Delincuencia Económica y Fiscal (UDEF) de la *Policía Nacional* corroboró en el juicio del *caso Palau* un informe que realizaron en febrero de 2012 que apuntaba a que

CDC pudo cobrar supuestamente «comisiones ilícitas» por parte de *Ferrovial*. Además, en el informe se indicaba que fundaciones vinculadas al partido, como la *Trias Fargas* o *Fòrum Barcelona*, funcionaban bajo el principio de «unidad de caja», como demuestra «la frecuente concesión de préstamos entre estos y las transferencias de fondos, muchas de las cuales se amparan en supuestas prestaciones de servicios, ejecutadas por CDC para justificar unas crecientes partidas financieras recibidas».

Los agentes de la *Policía Nacional*, que analizaron la documentación de CDC entre 2002 y 2009, constataron la fundación *Trias Fargas*, actual *CatDem*, concedió «créditos ficticios» al partido que se devolvían mediante dinero en efectivo. Por eso, los investigadores consideran que se trataba de un mecanismo «de blanqueo o simplemente para amparar el origen del dinero y esconder su procedencia». En la misma sesión del juicio, el ex tesorero de CDC, *Andreu Viloca*, que está investigado en el *caso del 3%*,

aseguró que los pagos de la *Trias Fargas* a CDC eran por los servicios administrativos que el partido hacía para esta fundación afín, igual que con los grupos de *Convergència* en el Congreso o en el *Parlament*.

En septiembre de 2015 la *Guardia Civil* entregó un informe al Juzgado de Instrucción número 1 de El Vendrell, que investiga el *caso del 3%*, tras analizar de nuevo la documentación intervenida en los registros en las sedes de CDC y de la *CatDem* unos meses atrás así como las cuentas corrientes de esta fundación y las de *Nous Catalans* y *Fòrum Barcelona*. Su conclusión fue la misma a la que llegó la *Policía Nacional* más de tres años antes: existe «una gestión bajo el principio de unidad de caja o de caja única, todo ello de acuerdo para la administración de todos los recursos financieros» que presuntamente funde intereses de entidades y partido.

Los investigadores constataron numerosos movimientos de dinero entre las cuentas de CDC y de las fundaciones y apuntan a que los responsables financieros del parti-

do, como los investigados *Andreu Viloca* o *Daniel Osàcar*, procesado en el *caso Palau*, gestionaban las cuentas de las fundaciones ya que tenían cargos en estas entidades y «además de ostentar poderes en las mismas realizan movimientos entre ellas». La *Guardia Civil* encontró actos notariales en las que se nombraba a estos directivos apoderados en las cuentas de las entidades.

El informe de la *Guardia Civil* señala que hubo traspaso de fondos entre varias cuentas de las fundaciones *Nous Catalans* y *CatDem* en el mismo banco y de una de estos depósitos presuntamente salían las cantidades hacia CDC. «Es decir, toda una operativa de flujo de fondos entre cuatro cuentas de dos fundaciones diferentes que permiten detectar una traza con destino final a un partido político», indica el informe que remarca también que «CDC aparece identificada en el concepto de numerosas operaciones bancarias». «Las donaciones de las empresas investigadas entran en la cuenta de la *CatDem*» según la *Guardia Civil*.

16 Abril, 2017



SENSE PERMÍS

Lola García

Mas arrossega la resta

S'escampa el nerviosisme al Govern. La desconfiança fa efecte en la relació entre els dos socis, el PDECat i ERC, que es vigilen de reüll. Últimament fins i tot sospiten que es graven converses privades... Tots dos temen que l'altre intenti endossar-li les culpes -la llufa de traïdor- si es frustra la celebració del referèndum.

Dues fotos d'aquesta setmana resumeixen la situació actual:

-En una es pot veure el president **Carles Puigdemont** i el seu vicepresident, **Oriol Junqueras**, firmant l'últim avís del Tribunal Constitucional que els adverteix de les conseqüències penals d'organitzar un referèndum. Estampem la seva rúbrica sota l'atenta mirada de les dues funcionàries que van lliurar els escrits. L'entorn de Junqueras va tenir especial interès a difondre aquesta imatge. El seu mis-

Cada cop hi ha més escenificacions: ningú no vol aparèixer com a culpable que la consulta no es faci

satge és clar: els dos líders estan compromesos amb la consulta i tots dos pateixen el consegüent assetjament judicial. El vicepresident està entossudat a mantenir-se al costat del PDECat, però no a anar-hi per davant. Junqueras no té clar que els seus socis de viatge acabin arribant a la desobediència. Ell no quedarà com un traïdor, però tampoc no necessita anar d'heroi.

-En l'altra imatge es pot veure Puigdemont sol al costat d'una obra de Tàpies sota la qual ha col·locat un al costat de l'altre els cinc avisos del Constitucional que ha rebut fins ara. Com en una exposició. El posat del president és ufà, gairebé desafiador. El missatge també és nítid: "Joestic disposat a arribar fins al final". Amb aquesta foto està transmetent que, si finalment no hi ha referèndum, no serà perquè ell no estigui disposat a assumir riscos, sinó perquè o bé el vicepresident no ha fet la feina que se li va encarregar o bé el PDECat s'ha fet enrere.

La pressió judicial fa molt difícil posar en pràctica el referèndum, perquè l'organització no depèn només dels polítics, sinó també de funcionaris, interventors, treballadors públics i empreses privades. Al Govern ho saben, i fins i tot hi va haver un intent, a començaments de març, de buscar una sortida conjunta que passés per reconèixer els obstacles. La reunió secreta, encapçalada per **Artur Mas** i Oriol Junqueras -i a la qual no va assistir Puig-

La tensió entre el PDECat i ERC creix a mesura que s'acosta l'hora de la veritat. En les dues forces hi ha partidaris de buscar una sortida airosa davant els obstacles per celebrar el referèndum, però Mas imposa el ritme.



Puigdemont al costat dels cinc advertiments del Tribunal Constitucional que ha rebut



Junqueras i Puigdemont firmen la recepció de l'últim avís del TC

demonst - a la Casa dels Canonges, només va servir perquè l'expresident mantingués el rumb cap al referèndum unilateral i arrossegés amb ell el líder d'ERC.

Cada vegada hi ha més dirigents sobiranes que consideren que el principal escull per trobar una solució airosa és Mas.

L'expresident manté que és imperiós organitzar el referèndum costi el que costi i obligar el Govern central a l'ús de la força per impedir-ho. De fet, el mateix Mas es considera una peça clau perquè el partit no s'aparti d'una línia que ell mateix qualifica de "dura". Per evitar que s'arribi a

aquest extrem, seria precis un acord entre Mas i Junqueras que ara mateix resulta impossible. Per a ERC tindria un cost relatiu, ja que els republicans saben que ningú no dubta del seu independentisme. I si la responsabilitat és compartida, una

bona part dels exconvergens hi estaria d'acord, ja que s'evitaria descapitalitzar el partit de candidats a les eleccions que, d'una altra manera, resultarien inhabilitats com a càrrecs públics. Però la posició de l'expresident Mas arrossega la resta.

Altres membres del Govern i de Junts pel Sí creuen que el temps per pactar una sortida que no passi pel referèndum s'ha esgotat i que intentar-ho ara seria un suïcidi polític per als partits independentistes. Estimen que, a hores d'ara del procés, no hi ha marge per a maniobres i que si els impediments tècnics per al referèndum són insalva-

Només Mas i Junqueras podrien pactar una alternativa, però l'expresident defensa la línia "dura"

bles caldrà intentar almenys un 9-N, encarregant els preparatius des de fora del Govern.

En aquests moments, tots es veuen arrossegats per les tesis de Mas. Uns amb més entusiasme, com Puigdemont, i d'altres amb menys, com alguns consellers dels dos partits. L'expresident continua marcant la pauta llevat que es creui en la seva trajectòria la sentència del Palau de la Música, que algunes fonts situen per al juliol. En canvi, si el judici a Carme Forcadell es produís per aquelles dates, s'impulsaria la tesi de portar l'enfrontament amb el Govern central al carrer.

Aquesta tensió latent provoca que les escenificacions siguin cada dia més acusades. Com les dues fotos comentades. Prolifera la gesticulació, com les declaracions de **Marta Rovira**, secretària general d'ERC, que suggereix la contractació d'aturats per a l'organització del referèndum. Una possibilitat que ara no es contempla, però que la dirigent d'Esquerra va portar a col·lació per contrarestar les acusacions del PDECat que Junqueras no està fent els deures per a la consulta.

La relació entre el PDECat i ERC es deteriora a mesura que passen les setmanes. Quant de temps suportaran aquesta situació i quin el desenllaç tindrà és una incògnita que ara mateix els dos partits són incapaces de respondre.

mdgarcia@lavanguardia.es / @lologarciagar

El candidat "autonomista"

La tesi que va exposar el secretari d'organització del PDECat, David Bonvehí, durant un dinar privat que va ser gravat i difós no és nova al partit, però no se sol comentar en públic. De fet, és la mateixa que defensa Artur Mas. L'expresident afirma que si el procés acaba mala-

ment per als independentistes, el candidat haurà de ser d'un perfil moderat, mentre que si s'aconsegueix que el Govern central es vegi obligat a moure's, el candidat haurà de ser algú disposat a l'enfrontament. Els consellers Santi Vila i Neus Munté són els noms que insistentment apareixen en aquestes dues travesses.

Lligats al Govern

El principal problema dels possibles candidats a les eleccions, siguin del PDECat o d'ERC, és que formen part del Govern i que, per tant, poden ser processats penalment quan firmin instruccions per a la celebració de la consulta. Això afecta Oriol Junqueras, Santi Vila o Neus Munté. Però

cap d'ells, ni tan sols els dos últims consellers, pot plantejar-se sortir de l'Executiu català, ja que serien titllats de traïdors a la causa del referèndum i aquesta seria una nefasta imatge per presentar-se a unes eleccions liderant un partit independentista. Els dos partits estan lligats de peus i mans a l'acord de Govern que van pactar.



16 Abril, 2017

Un tesorero de CDC niega comisiones ilegales pese a otros testigos

Antes de la pausa obligada por la Semana Santa, fue importante en el juicio por el millonario expolio de las cuentas del Palau de la Música la declaración de uno de los ex tesoreros de CDC, Andreu Viloca. Dijo que «únicamente conocía entradas de dinero legales para el partido». No obstante, la mayoría de los testigos que han declarado estos días apuntan más bien a comisiones ilegales.

Efe





El pas pels jutjats



F. VILLAR / EFE

El cas Gürtel i els 'papers de Bárcenas'

L'exgerent i extresorer del PP Luis Bárcenas està sent jutjat per finançament il·legal del partit per haver cobrat comissions de la trama Gürtel, dirigida per Francisco Correa, a canvi d'adjudicacions. Té una altra causa oberta pels anomenats *papers de Bárcenas* per haver repartit sobres amb diner negre a dirigents del PP i tenir una caixa B.



F. MELCION

Osàcar i el 4% del Palau de la Música

Fèlix Millet i Jordi Montull han declarat en el judici del cas Palau de la Música que feien d'intermediaris entre les comissions que Ferrovial pagava a CDC a canvi d'adjudicacions públiques. Els dos van assenyalar l'extresorer Daniel Osàcar com l'home de Convergència que anava al Palau a recollir els sobres amb els diners.



A. DALMAU / EFE

El 3% i l'agenda de Viloca

El substitut de Daniel Osàcar en el càrrec de tresorer de CDC, Andreu Viloca, encara no està sent jutjat, però sí que està sent investigat en el cas 3%. Segons la investigació policial, Viloca s'havia reunit diverses vegades amb empresaris que al cap de poc guanyaven l'adjudicació d'un concurs públic, i poc després feien una donació al partit.



ÁNGEL DÍAZ / EFE

El cas Filesa del PSOE

El PSOE va crear una trama per pagar la campanya del 1989. L'exdirigent del PSC Josep Maria Sala va passar dos anys a la presó. Derivat del cas Filesa, el cas AVE va enviar a la presó també la responsable de finances socialista Aída Álvarez.



BARRIOPEDRO / EFE

El cas Naseiro i els inicis del PP

Les escoltes d'una investigació per narcotràfic va permetre destapar una trama de finançament il·legal en la qual hi havia implicats dos tressorers del PP, Ángel Sanchis i Rosendo Naseiro. El cas va quedar arxivat per irregularitats en el sumari.

#CATALUNYALLIBERTAT

Pujol, des de l'os

■ L'expresident, que ha assistit a alguns actes institucionals i escriu textos d'opinió, manté contactes amb dirigents polítics i participa en debats de petit format

■ Fonts pròximes a Pujol neguen que vulgui tornar a la vida pública tot i la seva implicació activa

Odei A.-Etxearte
BARCELONA

“Ara que no em toca fer política, ni n'he de fer ni en faig, i que no he de tenir vida pública, i no en tinc, el que sí que continuo tenint és capacitat de percebre el que fa la gent.” L'expresident Jordi Pujol escrivia, l'agost de l'any passat, sobre la quotidianitat del que ell mateix ha anomenat “ostracisme” en el blog de l'Associació Serviol. Des de la confessió que va obrir un esvoranc de dimensions desconegudes en la política catalana, la vida de Pujol a l'ombra de la política es mou ara entre el despatx del carrer Calàbria, on no para d'escriure i de llegir, i les trobades que manté amb els grups de persones i entitats que li ho demanen, polítics de diverses forces polítiques, incloent-hi el PDeCAT i la vella Convergència, a més d'alguns periodistes.

Tornar al carrer

Fonts properes a l'expresident assenyalen que Pujol ha pres la decisió d'“estar molt al carrer”. Vol “detectar la vitalitat del país” en un grau diferent, però amb lligams amb l'etapa prèvia a la presidència de la Generalitat i els 23 anys al govern, salvant l'onada social expansiva del procés judicial en què està immers amb els seus fills i la seva dona, investigats per blanqueig de capitals a l'Audiència Nacional. Pujol assisteix als actes públics a què, segons diverses fonts, considera que ha d'anar, tot i que no s'hi prodiga gaire. Els darrers han estat l'obertura de la commemoració del 40è aniversari del retorn del president Tarradellas —un acte en què va seure amb els altres expresidents de la Generalitat—

Les frases de Pujol

“Estic molt retirat. No només enretirat com vaig dir fa uns anys, sinó retirat del tot. Tot i així, m'arriben ressons del món”

“El sentiment de culpabilitat em ve perquè, no per cobdícia, però sí per por i per desídia [...], he comès una falta”

“Comprend bé que hi hagi gent que continuï sense entendre i sense aprovar la meua actuació”

“Aquests dotze mesos han estat durs per la meua pròpia actitud autocrítica. Per motius ètics, per responsabilitat i pel perjudici causat”

i la commemoració dels 125 anys de les Bases de Manresa. En l'últim escrit en el blog, el 6 d'abril, Pujol opinava sobre l'anomenada “operació diàleg” i el procés, per primer cop en molt de temps. “Tornar al punt de sortida tindria conseqüències molt negatives”, va alertar. Són evidències d'un intent de retorn progressiu de l'expresident de la Generalitat a la vida pública?

“A l'ostracisme, se n'hi va anar per quedar-s'hi”, assenyalava una veu pròxima a Pujol. Una altra cosa, diu, és que “moduli” aquest ostracisme, tot i que no pretén “condicionar” ningú amb els seus moviments, que, a més, denoten que l'aïllament de la política “no vol dir que sigui un home mort”. L'expresident va ser vist en un acte dedicat al bisbe Joan Carrera al Palau de la Generalitat i en el 35è aniversari de la creació de l'Arxiu Nacional de Catalunya. També en l'homenatge a Muriel Casals al Parlament i en una conferència del president valencià, Ximo Puig, al Cercle d'Economia. Així mateix, va assistir al funeral del republicà Jordi Carbonell i al comiat de Lluís Hernán-

dez, el primer alcalde de Santa Coloma de Gramenet de la democràcia recuperada. Però aquests són només alguns dels actes que han transcendit. Pujol es mou en els esdeveniments del Cercle d'Economia, en algunes activitats de l'Ateneu Barcelonès —incloent-hi les darreres eleccions a la presidència— i en els debats de l'Escola Europea d'Humanitats, impulsada pel filòsof Josep Ramoneda i la Fundació La Caixa. Fonts del govern assenyalen que la Generalitat no convida Pujol als actes de manera habitual, però sí que ho fa quan ho considera convenient pel paper que ha tingut l'expresident, com va ser el cas de l'homenatge a Tarradellas.

No para d'escriure

A més a més, segons fonts pròximes a l'expresident, no para d'escriure, tot i que només alguns d'aquests textos siguin publicats. Treballa en escrits personals, d'actualitat, sobre personatges, i fa temps va iniciar una línia de reflexió sobre el concepte d'honor al llarg de la història. Pujol també participa en nombrosos actes de petit format arreu del



Jordi Pujol i Marta Ferrusola, abans d'entrar a l'acte de commemoració de les Bases de Manresa. A sota, a la dreta, Pujol al Palau, en l'acte del retorn de Tarradellas. A l'esquerra, en l'homenatge a Muriel Casals al Parlament ■ AEN / ORIOL DURAN / ANDREU PUIG

país, des de Granollers fins a Girona, passant per Reus, Darnius i Barcelona mateix. Fa pocs dies, per exemple, va dinar amb uns pescadors de la Barceloneta per conèixer de primera mà l'estat del sector. “Havia anat perdent aquesta relació amb la realitat humana, social i quotidiana amb la gent. Ara, en part, l'he recuperat. Només en part, però prou per poder actualitzar el que podríem anomenar l'estat de situació del país”, va escriure Pujol l'estiu del 2015. A partir de l'any passat, aquests contactes van sovintejar.

El punt d'inflexió va ser,

sobretot, la constitució de l'Associació Serviol i la publicació del blog. S'hi va estrenar amb un escrit en què es referia a la confessió del 25 de juliol del 2014, quan va admetre en un comunicat que durant trenta anys havia tingut diners sense regularitzar a l'estranger provinents d'una herència del seu pare. Pujol relatava en el blog que el sentiment de culpabilitat li venia perquè, per “por i desídia”, però no per “cobdícia”, havia comès “una falta que no hauria d'haver comès”. Era un article que havia escrit l'octubre abans, però que no havia sortit a la llum

fins llavors. Tampoc no era el primer que publicava des de la confessió.

Els plens i els buits

“Fa temps que no dic ni escric res en els mitjans de comunicació. N'estic molt al marge.” Així és com començava l'article publicat a El Punt Avui amb què va trencar el silenci. El motiu? La mort de mossèn Ballarín. “En un país i en una societat, de vegades passen fets negatius. De vegades, hi ha persones que fallen. I això fereix molt la sensibilitat de la gent. I s'entén”, escrivia. A aquesta gent, segons Pujol, mossèn Ballarín els hauria dit,

tracisme



"pensant en el país en general, i amb la capacitat que tenia de tenir una visió ampla i generosa", que "finalment els plens pesen més que els buits". Ballarín i Pujol, Pujol i Ballarín.

Projecte de vida

L'any passat, va publicar dos articles més en aquest diari, mentre continuava abocant reflexions al blog. Una de les més rellevants portava per títol "Ahir vaig pujar al Tagamanent". Pujol parlava del llibre *Construir Catalunya*, el projecte d'una vida, el que va engegar quan tenia deu o onze anys al portal del Tagamanent, on va pujar amb

l'oncle i un company de l'oncle. L'expresident assegurava que havia fet el que havia pogut i el que havia sabut per fer-lo realitat, i admetia que se sentia "trist i preocupat" pel mal que havia pogut fer al país i al seu projecte personal, i alhora sentia "joia" per la "feina feta", que, "per més que diguin i per més que jo mateix em flagel·li, té aspectes positius importants". "M'atreveixo a dir que molt importants", hi va afegir. Una convicció, però, que no reduïa el "last" que creu que pot representar i que assegura que ha intentat "contrarestar" amb l'ostracisme.

Després de la confessió, Pujol va sortir de la direcció de CDC, de què era president fundador, va renunciar a totes les prerrogatives d'expresident i va tancar el Centre d'Estudis. Aquell episodi, afegit al cas Palau, va precipitar la inicial refundació de Convergència, que va acabar amb la creació de l'actual PDeCAT, amb fortes convulsions internes i un procés congressual que va deixar ferides encara obertes. La nova direcció va trepitjar fort marcant distàncies amb la família Pujol. Però s'hi ha anat imprimint un gir progressiu en el discurs.

L'expresident ha mantingut contactes amb els principals dirigents actuals del partit, a banda d'Artur Mas. La coordinadora general dels neoconvergens, Marta Pascal, va reivindicar per primer cop el llegat polític de Pujol i les arrels convergents en una conferència al Nueva Economía Fórum. Ho va tornar a fer en el primer acte de la campanya del sí al referèndum, i va situar Pujol al costat d'Enric Prat de la Riba, Manuel Carrasco i Formiguera i Francesc Macià, com els constructors de la nació catalana de què la formació es considera "hereva". ■

La dignitat i la paraula

El 26 de novembre del 2009, abans que comencés tot, dotze diaris catalans van publicar un mateix editorial, titulat "La dignitat de Catalunya". Val la pena rellegir-lo. Està molt ben escrit, ha resultat enormement lúcida i reflecteix com pensava una part molt important de la societat catalana poc abans de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut del 2006.

L'editorial preveia una dura sentència que comportaria la revisió dels pactes de la Transició, que negaria definitivament legítimes aspiracions ("el reconeixement de la identitat, la millora de l'autogovern, l'obtenció d'un finançament just i un salt qualitatiu en la gestió de les infraestructures") i que desacreditaria el Tribunal Constitucional (i, per tant, les institucions de l'estat espanyol) davant dels catalans. També preveia una enèrgica reacció de la societat si aquestes premonicions es feien realitat: "Si és necessari, la solidaritat catalana tornarà a articular la legítima resposta d'una societat responsable".

Per als autors, el nucli de la qüestió no era ni jurídic, ni econòmic, ni polític. El que consideraven amenaçada era la dignitat d'una societat: "Aquests dies, els catalans pensen, sobretot, en la seva dignitat; convé que se sàpiga".

En aquests set anys i mig, la societat catalana ha articular una resposta d'unes dimensions que pocs podien imaginar.

Ara bé, en aquest interval de temps, la dignitat dels catalans no només s'ha vist ferida per l'actitud dels representants de l'estat espanyol. Una altra ferida, molt més dolorosa, ha estat propiciada per representants d'un dels grans partits catalans d'aquell moment.

El juliol del 2012, tot just quatre mesos després de ser proclamat secretari general de CDC, Oriol Pujol era acusat de corrupció. La reacció de l'interessat i del partit va ser l'habitual, però dos anys després es veia obligat a dimitir i s'ha sabut que pactava amb la fiscalia la declaració de culpabilitat.

El juliol del 2013 la instrucció del desfalch del Palau de la Música establia un canal de



MIQUEL PUIG

ECONOMISTA

finançament irregular des de Ferroviaria a CDC passant pel Palau.

Finalment, el juliol del 2014, Jordi Pujol confessava públicament ser culpable d'evasió fiscal; al setembre, en seu parlamentària, escandalitzava qualsevol persona de bona fe col·locant-se per sobre de la moral pública, i poc més tard quedava clar que havia tancat els ulls a les activitats immorals d'una part de la seva família.

CDC no és ni era Catalunya, per descomptat, però Pujol ens representava a tots, i la "bona gent convergent" era una bo-

na part de la bona gent catalana. De fet, els catalans havien votat CDC a la Generalitat en les eleccions del desembre del 2010.

Catalunya està ferida en la seva dignitat. Pels atacs exteriors i també per les traïcions interiors. Convé que no ho oblidem.

En resposta a la primera ferida, la Generalitat es disposa a organitzar un referèndum d'aquí cinc mesos. Es tracta d'un pas d'una transcendència enorme, perquè, molt probablement, la convocatòria només podrà tenir lloc transgredint la legalitat. Si, amb raó, es va poder dir que la sentència del Tribunal Constitucional trenca l'esperit dels pactes que van donar lloc a la Constitució, ara ens disposem a trencar les lleis que emanen d'una Constitució democràtica.

La convocatòria es farà en virtut d'una llei catalana, però les lleis rupturistes només acaben sent legals si la ruptura és un èxit. Ara bé, és molt improbable que el referèndum es pugui realitzar, perquè l'estat espanyol no permetrà un altre 9-N. Intenta que no es convoqui i, si es convoca, impedirà la seva realització. Té mitjans per fer-

ho, i creu que necessita fer-ho.

El president de la Generalitat ha compromès la seva paraula a convocar-lo no més tard del mes de setembre. Fent-ho, ha assumit una enorme responsabilitat, no sols perquè es compromet a una acció que li pot comportar pena de presó sinó, sobretot, perquè compromet un poble, un poble ferit.

Les notícies que ens arriben sobre els prolegòmens del referèndum (la portada de l'ARA de dimarts se'n feia ressò) són inquietants. Hi ha dubtes que són raonables, però de vegades fa l'efecte que el Govern no sap si el que persegueix és la independència a curt termini o escenificar una impotència per posar en evidència l'estat es-

panyol. Això segon és perfectament acceptable sempre que no s'enganyi tercers fent-los creure una altra cosa. En la meua modestia, faré el que les institucions catalanes em demanin, però prego que no se'm mobilitzi si no és per guanyar. Podrem assumir un president a la presó per una causa justa, però no podrem assumir un altre 6 d'octubre del 1934.



GETTY

De vegades fa l'efecte que el Govern no sap si el que persegueix és la independència a curt termini o escenificar una impotència per posar en evidència l'Estat

10+10 idees per Setmana Santa a Barcelona

rutes urbanes

AROMA DE XOCOLATA

Admirar les mones de Pasqua

La ruta més dolça és especialment interessant durant les vacances de Setmana Santa, quan els aparadors de les pastisseries de la ciutat s'omplen de mones. L'itinerari més còmode per anar caminant comença al carrer de Calvet, on es troba la pastisseria Canal i les seves casetes de xocolata que semblen sortides d'un conte de fades. Després, s'ha de baixar cap a la plaça de Francesc Macià, girar per la Diagonal en direcció al passeig de Gràcia i, abans de travessar-lo, parar davant La Farga. La ter-

cera parada se situa a la Rambla de Catalunya, a l'altura de Provença, davant les vidrieres de Mauri, fundada el 1929. Allà es pot degustar un cafè, igual que en la següent visita, al carrer d'Aragó, al costat d'Enric Granados.

La Pastisseria, de Josep Maria Rodríguez Guerola, proclamat campió del món el 2011, s'omple de colors amb recreacions de lloros blaus, robots grocs i conillets roses en xocolata.

En un altre extrem de la ciutat, val la pena escapar-se al Born a conèixer el Museu de Xocolata al carrer Comerç, 36, que s'omple de nens a la recerca dels seus famosos ous de Pasqua, i a l'altra punta, mereix una visita la pastisseria Foix, a la plaça de Sarrià, que va ser inaugurada el 1886 pels pares del poeta Josep Vicenç Foix.

ARQUITECTES JAPONESOS

D'Arata Isozaki a Toyo Ito

Per començar un dia dedicat a la cultura japonesa, s'han de traçar recorreguts per les diferents obres edificades a Barcelona per cèlebres arquitectes japonesos.

L'idil·li va començar amb Arata Isozaki (Oita, 1931) quan en els anys preolímpics va projectar el Palau Sant Jordi, un dels símbols de Montjuïc. Compta amb dos espais diferenciats: un és el palau principal, amb un aforament per a 15.000 persones assegudes i cobert per la cúpula que caracteritza la se-

va forma exterior, i l'altre, un pavelló polivalent. Aquesta distribució facilita l'organització d'activitats simultànies. Després, a la falda de la muntanya, hi ha el pati que dona accés a l'entrada principal de CaixaForum, a la planta soterrani i amb caràcter públic, que també va edificar ell el 2002.

Toyo Ito (Tòquio, 1941) es va inspirar en Antoni Gaudí i en l'aigua per projectar la nova Fira de Barcelona, emplaçada a l'entrada de la ciutat des de l'aeroport, on destaca la torre hotel rogenca de la plaça d'Europa de l'Hospitalet, dissenyada com una icona per contemplar des de l'autovia.

Del mateix arquitecte es troba al passeig de Gràcia, davant la Pedrera, Suites Avenue, un edifici avantguardista amb una vistosa façana d'alumini.

ESCULTURES I MURALS

L'art de Picasso i de Miró

Joan Miró (Barcelona, 1893-Palma, 1983) va deixar escrit el 1971 que la seva donació per a la capital catalana seria per terra, mar i cel: «Un mural a l'aeroport per donar la benvinguda a la gent que arriba des de l'aire, un monument [que va ser l'escultura *Dona i ocell*] per rebre a qui vingui per carretera, un mosaic a la Rambla per a les persones que entren pel mar i la Fundació Joan Miró, a Montjuïc, com a porta oberta a un futur d'intercanvi cultural». I així va ser. Tot ple-

RICARD FADRIQUE



AL CARMEL

La ciutat literària de Juan Marsé

Juan Marsé acaba de publicar el llibre de relats *Colección particular* amb vista a la carrera de vendes de Santa Jordi. Podem rellegir *Últimas tardes con Teresa* (1966) i després passejar per les costerudes pujades del barri del Carmel, on viu el protagonista, Manolo, el *Pijoaparte*, un emigrant murcià que fantasieja amb ascendir ràpidament en una teranyina social que l'acaba atrapant.

En la novel·la apareixen zones emblemàtiques del barri, com el parc Güell. A prop hi ha els jardins

de Juan Ponce a la carretera del Carmel, molt concorreguts avui pels ciclistes. I també el terreny on entre els anys 50 i 60 es van alçar les barraques on vivia Manolo, que van acollir milers de famílies andaluses.

En aquest trajecte destaca l'ascens cap al Turó de la Rovira, gran mirador de la ciutat, un espai patrimonial on es conserven les restes d'una bateria antiaèria construïda durant la guerra civil per intentar defensar Barcelona dels atacs de l'aviació feixista. En aquesta muntanya, el Museu d'Història de la Ciutat (Muhba) dedica un espai als vestigis de les barraques. Així, a prop dels canons s'exhibeixen sense males herbes les restes de terres de ceràmica, rajoles i escales que han sobreviscut al pas del temps.

JOAN CORTADELLAS



CONTEMPLAR ARBRES

Els jardins de la muntanya de Montjuïc

L'estructura paisatgística de Montjuïc, deguda en gran part al disseny de l'arquitecte Jean-Claude Forestier, va convertir la muntanya en un gran parc botànic. Un recorregut per apreciar la seva riquesa comença als jardins de Mossèn Costa i Llobera, coneguts per la seva gran varietat de cactus i palmeres. Després prossegueix als jardins contigus de Joan Brosa i Mossèn Cinto Verdagué, on en els dies festius nombroses famílies s'apleguen buscant un re-

cer de pau. Molt a prop també hi ha el jardí de Joan Maragall, un petit Versalles que només obre els festius, i els de Laribal, un singular espai estructurat en carrers i placetes amb una vegetació especialment diversa.

La ruta s'acaba en el jove Jardí Botànic de Barcelona, inaugurat el 1991 en els terrenys d'un antic poblat barraquista, i pot prolongar-se amb una visita al petit Jardí d'Acclimatació, just al costat de l'Estadi Olímpic, amb espècies summament rares a Barcelona, com un exemplar de sabonera de la Xina, un gran ginjol i un exemplar d'albizia, i una altra al Jardí Botànic Històric, al costat del Museu Nacional d'Art de Catalunya, que compta amb els arbres més grans de tota la ciutat.

ANTONIO MADRIDEJOS.

A LES DRASSANES

La muralla medieval es tenyeix de blau

Aquesta nit, la muralla de les Drassanes s'il·luminarà de blau, des de les 21.00 fins a les 24.00 hores, a l'avinguda del Paral·lel. L'àrea d'Ecologia, Urbanisme i Mobilitat de l'Ajuntament de Barcelona preten amb aquesta senzilla acció valorar el patrimoni arquitectònic de la Muralla del Baluard i del Portal de Santa Madrona, l'única fortificació medieval de la capital catalana que s'ha conservat fins als nostres dies.

Després es pot pujar Rambla



TRES
APOSTES
SEGURES

1 El modernisme es troba en moltes zones però al Quadrat d'Or'es concentren grans obres.

2 Barcelona Caminades és una web municipal que proposa passejades per a totes les edats.

3 Vistes panoràmiques del port des del telefèric construït per a l'Exposició Universal de 1929.

Les primeres 10 propostes són 10 itineraris que permeten aprofitar la Setmana Santa per descobrir facetes ocultes de la capital catalana o disfrutar-la amb ulls de viatger. Les segones 10 idees, a la pàgina següent, plantegen activitats d'oci, culturals o de memòria històrica per a públics diversos en una ciutat que ja no dorm una profunda migdiada en aquestes dates. TEXTOS: **CRISTINA SAVALL**

gat forma part del llegat de Miró a Barcelona, que ha posat el seu nom a un carrer de la Vila Olímpica i, en l'antic parc de l'Escorxador, també a un poliesportiu i a una biblioteca.

Pablo Picasso té una avinguda al costat del parc de la Ciutadella i un museu propi al carrer de Montcada, que només tancarà di lluns. Davant de la plaça Nova, es pot admirar l'única peça de l'artista que es troba en un espai públic de Barcelona. Es tracta de tres frisos que l'escultor i fotògraf noruec Carl Nesjar va realitzar a la façana del Col·legi d'Arquitectes, basant-se en dibuixos de l'autor del *Guernica*. Perquè Picasso tingués una clara idea de l'entorn a l'edifici, va estudiar fotografies i una pel·lícula amb escenes de la Fira de Santa Llúcia.

HISTÒRIA I POLÍTICA

La memòria de la Ribera i la Barceloneta

La web Memòria BCN proposa una caminada per la Ribera i per la Barceloneta, on es troba un dels centres de detenció més temuts de la dictadura franquista, fins a arribar al barri mariner, molt afectat pels bombardejos aeris durant la guerra civil.

La ruta s'inicia al Palau de la Música, on el 1960, durant la celebració del centenari del naixement del poeta Joan Maragall, el públic es va posar a cantar *El cant de la senyera*, himne català prohi-

bit pel règim franquista, esclatant així els incidents denominats *Els fets del Palau*. Travessant la Via Laietana s'ubica la Prefectura Superior de Policia. Allà van ser torturats molts opositors a la dictadura. Més cap al mar, al número 32, es troba Foment Nacional del Treball, organització patronal catalana. El seu edifici va ser de 1936 a 1939 seu de la CNT.

La següent parada és l'Estació de França, principal punt d'arribada de milers d'immigrants el 1940, 1950 i 1960. L'itinerari prossegueix en direcció a l'Escola Nàutica, on el 1936 es va instal·lar el Comitè Central de Milícies Antifeixistes. Ja a prop del mar, es pot visitar el carrer de Miquel Pedrola, dirigent del POUM que va morir en el front de batalla, que avui es diu Sant Miquel.

MANSIONS I PALAUS

Rere les empremtes dels indians

L'itinerari fa èmfasi en el llegat dels indians, les grans fortunes que van tornar d'Amèrica a Barcelona des de mitjans del segle XIX fins a principis del XX. En aquesta ruta es recorren antigues indústries i negocis que es van enriquir mitjançant les aportacions tècniques o monetàries dels retornats i les mansions que van construir, especialment Josep Xifré i Antonio López.

En l'actual Hotel 1898 de la Rambla, es trobava la Compañia

General de Tabacos de Filipinas, que regentava López, que malgrat el seu passat esclavista encara té una plaça en honor seu amb estàtua inclosa al final de la Via Laietana, just davant de Correus.

El govern municipal ha iniciat un procés participatiu per decidir quin serà el nou nom de la plaça. El 2010, els sindicats UGT i CCOO van demanar la retirada de l'estàtua en honor al navilier. No ho van aconseguir, però sí que l'antiga avinguda del Marquès de Comillas, el títol aristocràtic de López, fos rebatejada amb el nom del pedagog Francesc Ferrer i Guàrdia.

Una altra parada és la Casa d'en Xifré, bloc de pisos que es troba al Pla del Palau, molt a prop del port, més conegut com els Porxos d'en Xifré, on sobreïu el Cafè de les Set Portes des de 1838.

CONSOL BANCELLS



amunt i girar pel carrer de Ferran fins a arribar a l'ajuntament, també una institució d'origen medieval que compta amb una façana gòtica al carrer de la Ciutat.

Molt a prop, la Catedral s'alça entre altres construccions gòtiques, encara que la façana actual es va construir a principis del segle XX. Destaquen Santa Maria del Pi, al barri Gòtic, i la magnífica Santa Maria del Mar, a la Ribera.

En aquesta zona del Born mereixen una visita els palaus del carrer de Montcada, que avui alberguen museus, com el Picasso i el de les Cultures del Món, i galeries d'art. Des d'allà s'ha de visitar la Llotja, un edifici que amaga al seu interior un dels tresors del gòtic civil més desconeguts de Barcelona, que data del segle XIV, quan aquesta zona era el centre del poder.

JOAN PUIG



PER GRÀCIA

Ruta de botigues amb encant

Les petites botigues que donen sentit al comerç de proximitat són el principal patrimoni de Gràcia, un barri bulliciós, alegre, cosmopolita i bohemí.

Els carrerons i les seves places s'omplen de vida especialment els dissabtes, quan persones d'altres zones i també turistes recorren enclavaments com els carrers Astúries, Gran de Gràcia, Sant Domènec, Verdi, Torrijos, la Perla i Travessera de Gràcia, així com la plaça Joanica, per descobrir espais

singulars. En aquesta plaça es troba l'encantador celler Verema i Col·lita (a la fotografia), que ve a ser un club social que gira al voltant del món enològic.

Altres espais curiosos són Lligums Graneria Sala (Travessera de Gràcia, 137) i Ego Galego (cantonada Mozart amb Goya), colmado dedicat a la venda d'empanades, formatges, vins i conserves gallegues.

La plaça de la Vila de Gràcia, amb el seu campanar que va ser construït a finals del segle XIX, és el centre neuràlgic del barri amb els seus diversos establiments amb encant, tallers artesans, modernes joieries, colmadors ecològics, botigues de moda i de complements, i bars amb terrassa, com Amélie i Nou Candanchú, que a més estan oberts tots els dies de vacances d'aquesta Setmana Santa.

DANNY CAMINAL



EDIFICIS MODERNISTES

Un viatge per l'obra de Puig i Cadafalch

Amb motiu dels 150 anys del naixement de Josep Puig i Cadafalch, (Mataró, 1867-Barcelona, 1956), la Generalitat promou l'Any Puig i Cadafalch, que compta amb un intens programa de congressos, exposicions i jornades dedicades a l'arquitecte que va presidir la Mancomunitat de Catalunya de 1917 a 1925. Barcelona és una de les ciutats amb més edificis seus.

La ruta comença per la Casa Mayca, emblemàtic edifici construït entre 1898 i 1901, al número 108

del passeig de Sant Joan, de façana blanca i amb esgrafiats en ocre i finestres neogòtiques de forja amb vidres de colors. Des d'aquí, es pot baixar fins a Diagonal, 420, on s'alça la Casa de les Punxes, que en les seves torres amaga un minimuseu dedicat a l'arquitecte.

Travessant l'avinguda, es troba el Palau del Baró de Quadras, que alberga la seu de l'Institut Ramon Llull. Seguint per la Diagonal, es gira a la Rambla de Catalunya i a la cantonada amb Corcega destaca el Palau Serra, seu de la Diputació de Barcelona. A prop, al passeig de Gràcia, entre Aragó i Consell de Cent, Puig i Cadafalch va edificar la Casa Amatller. Es pot visitar el seu primer pis. Des d'allà, un passeig fins a Ciutat Vella per conèixer el cafè-restaurant Els Quatre Gats, que ocupa els baixos de la Casa Martí al carrer de Montsió.



Minivacances a la ciutat ▶ Plans per a públics diversos

activitats destacades

AL MUSEU MARÍTIM

Una detallada maqueta del 'Titanic'

Dotze metres de longitud, 4,5 metres d'amplada i 3,9 metres de puntal són les dimensions de la maqueta del *Titanic* que s'ha construït entre Castelló d'Empúries i Granada. L'exhibeix el Museu Marítim, que fa cinc anys ja li va dedicar una destacada exposició amb motiu del centenari del tràgic enfonsament. És la construcció en miniatura del transatlàntic gegant que, després de xocar contra un iceberg, dorm des del 14 d'abril de 1912 a les profunditats de l'oceà Atlàntic.

El costat d'estribord permet veure els interiors del vaixell. Els visitants recorren la nau des de les cabines de passatgers de diferents classes fins a la sala de màquines. La mostra compta amb peces originals dels vaixells sinistrats, entre les quals hi ha instruments musicals i vestits de gala.



AL RAVAL

Cicle en honor al diable a la Filmoteca

La Filmoteca de Catalunya (plaça de Salvador Seguí, 1) sorprèn, de l'11 al 16 d'abril, amb una retrospectiva que porta per títol *Una certa olor de sofre*. El cicle dedicat al diable analitza com s'ha representat a la gran pantalla el símbol del mal i del pecat des dels temps de Georges Méliès.

Angel heart (El cor de l'àngel), protagonitzada per Mickey Rourke, Robert De Niro i Lisa Bonet, la pel·lícula que Alan Parker va rodar el 1987, es programa aquesta nit (22.00 hores). El cartell prossegueix aquest cap de setmana amb *Heaven can wait* (El diablo dijo no), una comèdia fantàstica amb tocs romàntics dirigida per Ernst Lubitsch, i *Bedazzled*, de Harold Ramis, un remake del film homònim que Stanley Donen va dirigir el 1967 amb guió de Peter Cook.

A CAIXAFÒRUM

El màgic llegat dels griots

«Màscara de la bona sort, danses que invoquen la pluja, tambors que parlen, cançons que expliquen històries de respecte, pau i tolerància». Així defineix Anna Llopart, directora artística, l'espectacle *Teranga. El llegat dels griots del Senegal*, que es representa avui, 15 d'abril (18.00 hores), i demà, 16 (12.00), a CaixaForum, l'antiga fàbrica modernista ubicada a l'avinguda de Francesc Ferrer i Guàrdia, 6, a Montjuïc.

Els mestres de cerimònia són els membres del grup senegalès Djilandiàng, especialitzat en cultura wòlof, diola i mandé. Alguns són griots, figures habituals en les cultures de l'Àfrica occidental. Són els que mantenen i transmeten la cultura oral de generació en generació. Activitat per a públic familiar.



AL POBLE ESPANYOL

Tallers de roses, bonsais i orquídiades

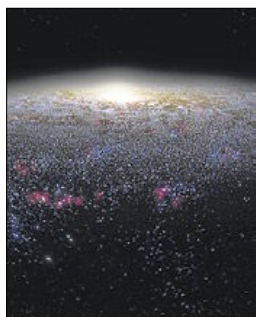
Exposicions de roses, orquídiades i bonsais; tallers d'hort urbà, de bulbis i d'art floral; música en directe; un concurs de pintura ràpida per a nens i adults; i una mostra d'aquarel·les de temàtica bucòlica són algunes de les propostes de la segona edició del Festival de Flor en Flor. El Poble Espanyol celebra durant els dies festius de la Setmana Santa la festa de la primavera. Un total de 18 espais, carrers i places del recinte s'engalanaran amb flors de tota mena.

L'exposició de roses és obra dels Amics de les Roses de Sant Feliu de Llobregat; la d'orquídiades, de l'Associació Catalana d'Amics de les Orquídiades, i la de bonsais va a càrrec del Jardí Botànic de Barcelona i l'Associació Catalana d'Amics del Bonsai.

AL CASTELL

Montjuïc a través de l'art gràfic

Montjuïc, 100 anys de cartellisme relata els esdeveniments més significatius que han tingut lloc a la muntanya, des de principis del segle XX fins als nostres dies, a través de cartells emblemàtics i dels artistes que els han realitzat. L'exposició, comissariada per Sebastià Duatis, mostra el llenguatge gràfic a partir de l'Exposició Internacional del 1929, els actes polítics durant la República, les fires de mostres, els refugis durant la guerra, la Barcelona olímpica, l'oci a la muntanya i les carreres de motos i cotxes, els concerts i els festivals culturals i exposicions més recents. Castell de Montjuïc (carretera de Montjuïc, 66). Obert de dilluns a diumenge, de 10.00 a 20.00 hores. Taquilles tancades mitja hora abans. Preu de l'entrada: 5 €.



A COSMOCAIXA

Enigmes de l'univers al planetari

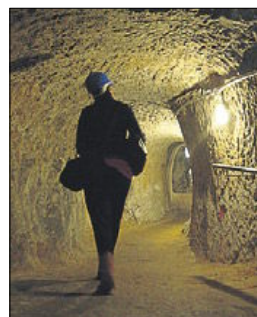
Univers fosc és un programa de planetari *fulldome*, un format audiovisual que envolta l'espectador en una cúpula en què es crea un vincle invisible amb el contingut, que en aquest cas revela al públic com ha progressat el nostre coneixement sobre l'univers al llarg de milers d'anys.

CosmoCaixa projecta aquesta pel·lícula en 2D que explora les grans incògnites a les quals la cosmologia actual ha d'intentar donar resposta, entre elles descobrir quina és la naturalesa de la matèria fosca que no emet cap tipus de radiació electromagnètica. Es tracta d'una producció liderada per l'American Museum of Natural History. Activitat recomanada per a més grans de 10 anys. De dilluns a diumenge, a les 13.00, 16.00 i 18.00 hores. 4 €.

AL CCCB

Reinterpretar els llibres de fotografia

El Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB) suggereix un recorregut obert per la història del fotollibre, des dels seus inicis fins a la producció contemporània. I ho fa des de la mirada de nou comissaris internacionals experts en l'edició de llibres de fotografia: Gerry Badger, Markus Schaden, Horacio Fernández, Ryuichi Kaneko, Erik Kessels, Frederic Lezmi, Irene de Mendoza i Martin Parr i Moritz Neumüller. Ells plantegen que la fotografia obté més sentit en un fotollibre, que cada vegada és més present a les llibreries, que en una exposició. Hi ha exposades obres de Manuel Álvarez Bravo, Gabriel Cualladó i Henri Cartier-Bresson. CCCB (Montalegre, 5). Dissabtes, diumenges i festius, d'11.00 a 20.00 hores.



AL POBLE-SEC

Viatge a la foscor del Refugi 307

El Refugi 307 del Poble-sec es va construir durant la guerra civil. Són 200 metres de túnels amb una altura de 2,10 metres i una amplada que oscil·la entre els 1,5 i els 2 metres. Compta amb tres entrades d'accés i va ser excavat gràcies a l'esforç de molts veïns que s'hi van implicar.

Concebut per protegir la població dels atacs aeris, aquest refugi s'ha obert al públic per mostrar la crueltat de la guerra i les seves conseqüències. Al llarg del recorregut es poden descobrir com eren els lavabos, la font, la infermeria, la sala dels nens i la xemeneia. Muhba Oliva Artés. Carrer d'Espronceda, 142 (parc del Centre del Poblenou). Entrada 3,40 € (amb reserva prèvia). Diumenges: visites comentades a les 10.30, 11.30 i 12.30 hores.

A LA PLAÇA REIAL

Art amb materials reciclats

Torna a la plaça Reial cada dissabte de primavera de 10.00 a 23.00 hores el mercat artesà Drap-Art, amb tallers de reciclatge creatiu, cultural i sostenibilitat per fomentar el consum responsable.

El públic troba productes diferents, de proximitat, innovadors, sostenibles, artesanals i de qualitat artística. Hi participen uns 20 artistes amb les seves marques, entre elles Bisuteria de Leonardis, Bolsps Veo Veo, Botón de Nacar, Carolata, ClaradeClara, Creativvo, Eissil, El 8 es nuestro, El árbol design, Makrama, Massisipi recycling Steamboats, Neus Artworks, Origamiwear, Palola, Perifera381, Producciones Pikulina, Rialles, Rommy Chic,

Mónica Mateluna impartirà tallers de com confeccionar collarets amb restes de teles de diferents teixits (17.00-19.00 hores).



AL LICEU

L'encís de la Xina més ancestral

Shen Yun significa terra del diví. La companyia xinesa desvela aquest cap de setmana al Gran Teatre del Liceu les tradicions mil·lenàries de la Xina a través d'un espectacle que viatja pels 5.000 anys de cultura de l'imperi del sol.

Legendes èpiques, herois que lluiten contra dimonis, clàssics literaris, folklore místic, divinitats i palaus submarins nodreixen aquestes històries que des de la Revolució Cultural s'han volgut destruir a la Xina. No és el primer cop que els ballarins actuen a Barcelona. El 2014, ja van pujar a l'escenari del TNC no exempts de polèmica, ja que van denunciar boicot per part del Govern xinès i dels seus representants diplomàtics a Espanya. Liceu. Dissabte 15 (20.00) i diumenge 16 (16.00 i 21.00). La Rambla, 51.

14 Abril, 2017



L'expresident local de CDC a l'Ametlla declara com a testimoni del 'cas Palau'

Escuer diu que va rebre diners de Millet per a CiU un sol cop i que creia que eren seus

Barcelona

Ferran Polo

Esteve Escuer, expresident local de CDC a l'Ametlla, va admetre que va rebre 13.000 euros "en efectiu i no en un xec" de Fèlix Millet per pagar despeses de la campanya de les eleccions municipals de 2007 a l'Ametlla. Va ser en un sol pagament. "Formava part de tot el grup de gent que estàvem organitzant la campanya de CDC i el senyor Millet hi va col·laborar. Aquest rebut correspon a això", va comentar Escuer en la seva declaració com a testimoni en el judici per l'espòli al Palau de la Música. Va ser aquest dilluns al matí a la Ciutat de la Justícia, a Barcelona, on l'exdirigent local de CDC va haver de respondre les preguntes del fiscal. També algunes que va fer Montserrat Comas, la magistrada que encapçala el tribunal, que va voler aclarir alguns aspectes.

"Els diners [Millet] me'ls dona a mi perquè ens coneixíem i teníem relació", va apuntar Escuer, que en un primer moment havia estat imputat a la causa però finalment es va considerar que no tenia cap mena de responsabilitat. L'expresident local va afegir que "estava convençut que els diners eren de Millet". "Ara tothom sap el que passava al Palau però en aquell moment no. Era el senyor Millet", va afirmar Escuer, que va recordar al fiscal que en el moment del pagament dels 13.000 euros



Esteve Escuer aquest dilluns a la sortida de la Ciutat de la Justícia, a Barcelona, on va declarar com a testimoni

"Hi havia cua amb Millet"

Respon les preguntes d'EL 9 NOU després de la seva declaració

F.P.

Vostè és l'única persona de l'Ametlla que ha estat cridada a declarar com a testimoni en el cas Palau. Li estranya?

Situïu en l'any 1999. Hi havia cua per aconseguir audiència amb el senyor Millet. Tothom buscava la seva col·laboració perquè era el senyor Millet. Per nosaltres, era la col·laboració d'un senyor del poble.

Mai van sospitar?

No teníem ni idea d'on venien els diners. Creïem que eren seus. Si hagués vist res estrany, no hauria signat res.

No només va finançar actes de CiU?

Havia col·laborat amb altres formacions.

Millet pagava directament a les empreses

ja no era president local i que tampoc havia estat mai candidat a l'alcaldia. Escuer va dipositar el mateix import

rebut al jutjat durant la inspecció del cas.

El fiscal va fer mostrar a Escuer una sèrie de rebuts

sense que els diners passessin pel partit?

Sí. En temes com cartelleria o fulls de mà, fins i tot, ens deia quines empreses havien de fer la feina.

Ho ha passat malament?

Jo no estic acostumat a aquestes coses i venir a un tema d'aquests no és agradable per a ningú.

Li ha afectat professionalment?

No sóc un polític professional. Tinc les meves empreses però la veritat és que no ha tingut impacte ni positiu ni negatiu. Estic agraït a EL 9 NOU perquè va dedicar el mateix espai a la decisió del tribunal que m'exculpava que quan se'm va relacionar amb el cas Palau. Això no ho ha fet ningú més.

va indicar que no recordava el rebuts i que no reconeixia com a seva la signatura que hi apareixia, "tot i que s'hi assembla molt". En tot cas, no va negar que poguessin correspondre a aportacions fetes per Millet. "Podrien ser pagaments per a accions que fèiem durant les campanyes". En aquests casos, els diners no passaven per Escuer. Ni pel partit. Era el mateix Millet qui pagava directament als proveïdors. Per això, va admetre que podria ser que ell hagués signat aquells rebuts. "Deuria firmar conforme s'havia pagat" i "si signava és perquè pensava que no feia res que estigués malament". "De pagaments, jo només vaig rebre aquest de 13.000 euros", va reiterar ja durant els aclariments demanats per la magistrada.

ALTRES NOMS

El fiscal va preguntar a Escuer per altres noms de la política local com el de l'exalcalde Albert Palay. És "un senyor que va ser alcalde", va respondre Escuer quan el fiscal li va demanar qui era. "Era de Convergència?", li repreguntava. I Escuer li va aclarir que Palay era el cap de llista d'una candidatura independent. "Van ser formacions totalment diferents. No era una coalició. Era un govern de diferents partits polítics", va dir Escuer, que va afegir que tampoc havia estat "gaire estable". Va demanar-li si sabia si Palay havia cobrat 51.000 euros de Millet entre els anys 2002 i 2003. "No em consta". El fiscal també li va demanar per Jaume Codina, i Escuer va aclarir que havia estat cap de llista de CiU en dues ocasions. També li va demanar per la seva relació amb el partit: 13 anys de president local a l'Ametlla, una desena d'anys més a l'executiva comarcal i 4 anys de conseller nacional. "Ara sóc un militant de base del PDeCAT", va dir.

CORRUPCIÓ CAS PALAU

El fill gran de Jordi Pujol va evadir 14 milions quan ja l'investigaven

Segons un informe de la UDEF, amb processos internacionals de blanqueig

AGÈNCIES

MADRID | Jordi Pujol Ferrusola, primogènit de l'expresident de la Generalitat Jordi Pujol, hauria defraudat un total de 14 milions d'euros des del 2012, any en què va començar la investigació a l'Audiència Nacional contra la família Pujol per l'origen del seu patrimoni, en el marc d'una estratègia "insistent i continuada" de despatrimonialització per sostreure capitals de l'acció de la Justícia.

Així ho va considerar ahir la Unitat de Delinqüència Econòmica i Fiscal (UDEF) en un nou informe entregat al magistrat instructor José de la Mata, segons el qual el fill gran de l'expresident hauria evadit 9.461.861 dòlars i 5.242.607,68 euros a fi d'evitar un futur embargament judicial en cas que es determini la seua responsabilitat penal en el procés.

Es tracta de capitals que eren a Andorra i es van desviar amb destinació Mèxic, i de préstecs que tenien les societats pantalla



Jordi Pujol Jr., sortint de l'Audiència Nacional en foto d'arxiu.

de Pujol Ferrusola i la seua esposa Mercè Gironés, "i que en bona lògica haurien d'haver-se reintegrat a Espanya", apunta l'informe, que s'ha incorporat a la causa.

En aquest es fa referència a una d'1,5 milions de dòlars des del compte de la societat Inter

Rosario Port Services i una altra de mig milió de dòlars des d'Active Translation, totes dos propietat del matrimoni. El beneficiari va ser Banco Monex SA de Mèxic, segons la documentació que precisa que les operacions es van realitzar des d'Alemanya. Per tot això la UDEF va

solicitar una comissió rogatòria a Alemanya perquè faciliti tota la informació disponible sobre aquestes operacions a banda d'Uruguai, Argentina, Estats Units, Panamà i República Dominicana.

Fons de procedència irregular

La Policia recull informació relacionada amb la inversió que va fer la societat Inter Rosario Port Services per comprar el port argentí i resalta la transmissió d'accions que va fer l'històric dirigent de CiU Lluís Badia a Pujol Ferrusola i Gironés d'aquesta societat el 2007 per un preu de 7,46 dòlars per acció malgrat que es van comprar per més del doble. Detallen que els fons destinats per Pujol per sufragar les despeses d'explotació del port eren de procedència irregular. Apunten també a una altra operació de blanqueig a través de compra de casinos en la qual estaria implicat Lluís Badia, exdirector del Port de Tarragona.